

Chương 5

Chân Ý đứng chôn chân tại chỗ, nhìn cô bé không còn sức sống nằm trên mặt đất, không dám tin vào tai mình.

“Không thể nào!” Cô lắc đầu, vô cùng gay gắt. “Ông nội sẽ không giết người, càng không thể giết một cô bé như vậy.”

“Đây là sự thật.” Thôi Phi suy sụp dựa vào tường, rất đau khổ. “Chị không biết con bé vào biệt thự thế nào, nhưng hôm nay trong nhà có chút chuyện chị phải bàn bạc với Hành Viễn, không có thời gian trông nom ông ngoại, bèn để ông ngoại ăn bánh ngọt ở phòng khách nhỏ. Giữa chừng nghe thấy tiếng kêu thét và khóc lóc của trẻ con, đi lên xem thì thấy bánh ngọt rơi vãi đầy đất, ông ngoại bóp cổ con bé, đập đầu nó. Chị giằng con bé lại, nhưng nó đã không còn thở nữa. Ông ngoại nhặt bánh ngọt dưới đất lên như không có chuyện gì, ông còn nói...” Thôi Phi che miệng, bật khóc. “Ông nói cô bé kia là đứa trẻ hư, giành bánh ngọt của ông. Ông bỏ hết bánh ngọt dưới đất vào túi, nói là phải mang về cho Tiểu Ý ăn.”

Sống mũi Chân Ý cay xè, quay đầu đi, giọng nói run rẩy: “Dù thế nào đi nữa, cứ báo cảnh sát trước đã. Chờ cảnh sát tới xử lý, nếu cô bé thật sự do ông nội lỡ tay...”

Cô không nói nổi từ “đánh chết” này, ông nội vẫn luôn là cụ già nho nhã đáng yêu. “Ông nội già rồi, lại bị bệnh, không có năng lực hành vi dân sự, họ sẽ đưa ông tới viện dưỡng lão. Em sẽ thường xuyên tới chơi với ông.”

“Chân Ý, em có nghĩ tới hậu quả không?” Thôi Phi không thể tin được lời cô, tóm lấy bả vai cô. “Pháp luật sẽ bỏ qua cho ông, thế đạo đức thì sao? Người nhà con bé sẽ níu chặt lấy, báo đài sẽ trắng trợn đưa tin: Cựu giáo sư Đại học K giết bé gái năm tuổi! Mọi người sẽ không quan tâm ông bị Alzheimer, có lẽ sẽ mưu toan nói rằng ông giả bệnh. Chân Ý, em đã từng nghĩ tới những điều này chưa?”

Chân Ý ôm đầu, đầu cô đau như muốn nứt. Cô khó xử vô cùng, nhìn cô bé vô tội nằm chết dưới đất, lại nghĩ tới ông nội, cô hoang mang và sợ hãi: “Thế con bé phải làm sao? Đứa trẻ này, người nhà của nó phải làm sao đây?”

“Người đã chết rồi, làm gì cũng không sống lại được nữa!”

“Nhưng họ nên được biết chân tướng và được đền bù.”

“Em câm miệng! Hi sinh chút đạo đức và lương tâm của em vì người nhà thì có làm sao? Có làm em chết không?” Thôi Phi giận dữ mắng, bởi kích động mà vành mắt đỏ hoe. “Em đã từng nghĩ chuyện này sẽ gây ảnh hưởng tới danh dự của ông ngoại chưa? Em bảo đồng nghiệp và học trò của ông nhìn ông thế nào?”

Em bảo công chúng nhìn em thế nào, nhìn chị thế nào, nhìn người nhà này thế nào đây?”

Chân Ý nhìn Thôi Phi như người xa lạ: “Chị lo lắng chuyện này bị khai ra sẽ ảnh hưởng tới hình ảnh của nhà họ Thích phải không?”

“Đúng.” Về mặt Thôi Phi kiên nghị mà cứng cỏi. “Chỉ cần bảo vệ người nhà, chị chấp nhận làm hết mọi việc. Chân Ý, em suy nghĩ đi, ông ngoại bị Alzheimer, ông không biết mình giết người. Em muốn cảnh sát điều tra ông sao? Đến khi ông ngoại tỉnh táo, em để ông biết trên tay ông dính máu một cô bé ư? Ông ngoại có chịu nổi không? Em bảo ông phải sống thế nào? Chỉ nhờ em giấu giếm, có khó đến thế không? Chỉ vì thỏa mãn chút tình thân chính nghĩa đáng thương của mình, em muốn người nhà sống không bằng chết sao?”

Lời này như lưỡi dao khoét vào lồng ngực Chân Ý, cô há miệng nhưng không nói nên lời, giọt lệ rung rung khóe mắt.

Thôi Phi nện điện thoại di động vào tay cô: “Muốn báo cảnh sát thì em báo đi, để tất cả mọi người tới chết vẫn ông ngoại cũng được, coi như mấy năm nay ông ngoại uống công thương đưa cháu gái quý hóa này rồi!”

Cánh tay Chân Ý cứng đờ, một lúc lâu sau: “Em muốn gặp ông nội trước.”

Sau khi mắc chứng Alzheimer, ông nội còn bị mất ngủ. Chân Ý đẩy cửa phòng ra, ông nội đang ngồi dưới ánh đèn bàn đọc truyện cổ tích Đồi giày đỏ của Andersen. Cô nhẹ nhàng đi tới, ngồi xổm trước mặt ông, ngẩng đầu lên, rung rung mỉm cười: “Ông nội?”

Dưới ánh đèn, cụ già mái đầu bạc phơ, trông rất mực hòa nhã dễ gần. Áo khoác kiểu Tôn Trung Sơn của ông dính vết máu đã khô, nhìn chói mắt vô cùng.

Ông nội tháo kính lão, kẻ sát vào cô, thấy rõ là cháu gái mình liền nở nụ cười rạng rỡ: “Ý nhà chúng ta đã về rồi.”

Ông bắt lấy tay Chân Ý kéo cô sang một bên, thầm thì kể bí mật như trẻ con: “Ông nội chuẩn bị đồ ăn ngon cho con đây. Nếu con không tới thì bị người khác cướp mất rồi.”

Ông cụ thò tay lấy một nắm bánh ngọt nát bầy như bã đậu từ túi áo, hoa quả, bơ, bánh ngọt, mút quả lẫn lộn với nhau. Tay ông như vỏ cây khô cằn, run rẩy cầm nắm bánh ngọt như nâng niu món ăn trân quý trên đời, dạt dào niềm vui đưa tới trước mặt cô cháu gái yêu dấu, đôi mắt đầy nếp nhăn ngập tràn tình yêu thương sâu sắc.

Trong nháy mắt, trái tim Chân Ý như bị ngàn vạn con dao sắc bén xuyên qua.

“Ông nội!” Cô gục trên đùi ông cụ, nước mắt không dần nổi nữa, tuôn trào như vỡ đê.

Ông cụ vẫn không hay biết, tay kia âu yếm xoa đầu cô: “Ý ngoan, Ý ngoan...”

Chân Ý gằn như sụp đổ, không thể nào chịu đựng nổi nữa, một mình lao vào phòng vệ sinh. Cô nhanh chóng khóa cửa lại, vò tóc đi tới đi lui. Phải làm sao đây? Phải làm sao bây giờ? Cô nhất định có thể nghĩ ra cách tốt hơn. Cô ép mình ra sức suy nghĩ, nhưng đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì. Chẳng lẽ, cô chỉ có thể giải quyết cô bé kia? Không được!

Cô đập mạnh vào đầu mình, đầu óc ong ong, đau như có người xé rách thần kinh của cô. Ngẩng đầu lên nhìn gương, mặt cô cực kỳ kinh khủng đáng sợ, cứ như vẻ mặt của tội phạm giết người.

Không được! Cô không thể làm vậy.

Cô run run lấy điện thoại ra, lướt từng số trong danh bạ. Ai đáng để cô dốc lòng tin tưởng? Ai có thể giúp cô giải quyết tình cảnh khó khăn trước mắt này? Ai có thể nói cho cô biết nên làm thế nào đây?

Anh Biện Khiêm! Cô cầm điện thoại gọi cho anh, một giây, hai giây, anh đã bắt máy.

“Tiểu Ý?” Chát giọng êm dịu và hiền hòa.

“Anh...” Cô vừa lên tiếng đã nghẹn ngào.

Anh hơi hốt hoảng: “Làm sao thế?”

“Anh... Chị họ em nói ông nội đã giết người, nhưng em không tin, anh mau tới giúp em đi... Hu hu...” Cô ôm chân, ngồi xồm xuống run rẩy.

Biện Khiêm không thể tin, mà tin hiệu bên kia không tốt lắm, cùng với đó là tiếng bánh xe trượt dữ dội: “Bây giờ... anh mới... đi qua địa phận Thâm Thành.” Anh lạnh lùng nói: “Em ở đâu, trước tiên đừng hành động lung tung, anh qua ngay đây...”

“Em ở nhà chị họ...” Mất tín hiệu rồi.

Cảm giác vững lòng khi Chân Ý nghe thấy giọng anh lập tức tan thành mây khói, sự tĩnh lặng trong ống nghe khiến cô một lần nữa sa vào vực thẳm hãi hùng. Cuống cuống gọi lại, lần này chỉ có giọng nữ lịch sự: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Hy vọng lại một lần nữa tan biến, cô ngây người. Trời ạ, rốt cuộc cô phải làm sao đây?

Tiếp tục lướt danh bạ, cô cuộn tròn trên mặt đất, nước mắt rơi lã chã. Gần một nghìn số điện thoại, nhưng không có một số nào để gọi. Cô nắm trong tay người xa lạ trên khắp thế gian, sợ hãi, cô độc, nước mắt tuôn trào mãnh liệt.

Làm thế nào đây? Ai nói cho cô biết phải làm thế nào đây? Không thể gọi cho Dương Tư và Tư Côi, bạn bè có thân hơn nữa cũng sẽ không giúp cô phạm tội.

Cô run rẩy hít mũi, nước mắt nhạt nhòa, hỗn loạn gạt lệ trên gò má. Tay cô đầy nước mắt, điện thoại di động ướt đầm, cô gọi tới phòng làm việc của Ngôn Cách.

Dù không nên nhưng chết tiệt, bây giờ cô chỉ tin tưởng mỗi anh.

Tút... Tút... Tút... Từng tiếng lại từng tiếng gõ vào trái tim hiu quạnh của cô. Ngôn Cách, nghe điện thoại đi! Xin anh đấy, nghe điện thoại đi!

Cô co quắp trên mặt đất, run run cắn ngón tay, cứ chờ mãi, nước mắt rơi lã chã, nhưng vẫn không có ai nghe máy. Cô muốn nghe tiếng anh biết bao, để anh cho cô biết phải làm thế nào! Nhưng cô chỉ có số văn phòng chứ không có số di động của anh.

Cô ôm đầu thật chặt, giàn giụa nước mắt. Trong khoảnh khắc, cảm xúc tuyệt vọng bị ai như biển rộng giữa đêm thâu, lạnh lẽo nuốt trọn lấy cô. Ngoài lần tám năm trước đó, cô chưa bao giờ bất lực như giờ phút này. Chỉ còn mình cô lẻ loi giữa thế gian. Cô chợt nghĩ tới chị gái, nước mắt ngừng rơi. Cô lấy tay áo lau khô gò má, gọi tới số của chị.

Khi Chân Ý trở về căn phòng xảy ra vụ án, cô đã sửa soạn đâu ra đấy, mặt không cảm xúc cầm điện thoại chụp ảnh hiện trường.

Thôi Phi cảnh giác ngăn cô lại: “Em muốn làm gì?”

“Lưu trữ.” Chân Ý bình tĩnh bất ngờ. “Nếu cuối cùng chúng ta bị cảnh sát phát hiện, em sẽ giao ra ảnh chụp hiện trường, nên cần lưu trữ.”

Thôi Phi nghe vậy, hơi hoảng hốt: “Chúng ta sẽ bị phát hiện sao?”

“Nếu chị nghe lời em thì sẽ không đâu.” Hồi đại học cô theo chuyên ngành nghiên cứu tội phạm, chưa bao giờ nghĩ rằng khả năng điều tra của cô lại được áp dụng tại phương diện này.

Thôi Phi gạt đầu: “Chị tin em. Bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Chân Ý lại nhìn cô bé, đó là đứa trẻ đáng yêu xinh xắn, mặc chiếc váy công chúa bông bành màu trắng tinh, đeo chiếc túi da màu hồng nhạt, tóc tết bím hai bên, đầu loang lỗ máu, là kết quả do bị đánh nhiều lần liên tục.

Nội tâm cô tràn đầy cảm giác tội lỗi, thoáng liếc nhìn rồi lập tức quay đầu đi: “Chị họ, chị định bồi thường cho người nhà cô bé thế nào?”

“Bố nó làm ở công ty của họ Thích, Hành Viễn chuẩn bị thăng chức cho anh ta, định bụng trong vài năm ngấm ngấm đưa anh ta bốn triệu.” Sắc mặt Thôi Phi không tốt cho lắm, ánh đèn khiến mặt chị ta trở nên vàng vọt. “Chân Ý, nếu xử lý bằng luật pháp, họ không được bồi thường nhiều như vậy đâu. Hung thủ giết người bởi vì bị Alzheimer nên không thể đèn mạng, không thể mang đến thỏa mãn tâm lý cho người nhà. Vì thế, xét ở một góc độ nào đó, lựa chọn hiện giờ của chúng ta là tốt nhất, hai bên cùng có lợi.”

“Hai bên cùng có lợi? Ai có lợi chứ?” Chân Ý nở nụ cười, ánh mắt như dao.

“Vậy em nói nên làm gì đây, có thể trách ai đây hả?”

“Lúc chị muốn giữ ông nội lại, em đã nói tình trạng bệnh của ông không tốt, phải có người trông nom ông, chị trả lời em thế nào? Thôi Phi, nếu là Hồng Đậu, chị có bỏ con bé bơ vợ không ai chăm sóc không?”

“Là sơ sót của chị. Nhưng Chân Ý, đã đến nước này rồi, trước tiên có thể đừng nội chiến không. Coi như chị cầu xin em đấy!”

Chân Ý lạnh lùng quay đầu đi, một lát sau mới trở lại đề tài: “Chị biết bố mẹ con bé, vậy nó tên là gì?”

“Ngải Tiểu Anh.”

“Nó tới biệt thự bằng cách nào?”

“Chị không biết. Bố mẹ nó tham dự bữa tiệc tối nay, có lẽ giữa chừng nhầm chán nó chạy ra khỏi khách sạn tới ngôi nhà này. Không biết nó chơi trốn tìm hay làm gì, cả đêm chị vẫn không biết nó ở đây.”

“Chắc chắn bố mẹ con bé báo cảnh sát rồi.” Chân Ý nói: “Khu nghỉ dưỡng có camera không?”

“Không có.”

“Chị có biết con bé đi vào bằng lối nào không?”

“Chi tiết này có liên quan sao?”

“Rất liên quan. Nó đi vào bằng lối nào quyết định có nhân chứng hay không.”

“Nhân chứng?” Thôi Phi hoảng sợ run lên.

Chân Ý quan sát giày Ngải Tiểu Anh, trên đó có ít bùn và cỏ vụn. Sau đó, cô dẫn Thôi Phi kiểm tra dấu vết trên sàn nhà, cuối cùng suy đoán Ngải Tiểu Anh có lẽ chui vào theo lỗ chó.

Bên ngoài chỉ chít lùm cây, bên kia hàng rào là tường bao của cửa sau khách sạn tổ chức tiệc. Ở đó có một cái lỗ, trông rất nhiều hoa cỏ. Có lẽ con bé chơi ở lùm cỏ, dần dần bò qua.

“Nếu là như vậy, có lẽ không ai thấy con bé vào đây đâu.” Chân Ý nhìn lùm cây chìm trong bóng tối, trở về theo đường cũ.

“Vậy ư?” Thôi Phi thở phào, nhưng vẫn lo sợ siết tay lại. “Sau đó thì sao, chúng ta nên làm gì? Lái xe đưa nó đến một chỗ rất xa phải không?”

“Nếu là như vậy, chị sẽ bị bắt ngay.”

“Tại sao?”

“Có thể nhìn ra rất nhiều thứ từ thi thể của Ngải Tiểu Anh. Thân phận của nó, nơi nó đi qua, cảnh ngộ nó gặp phải, cách nó chết... Rất nhiều rất nhiều.”

“Vậy phải làm sao?”

“Chỗ chị có thứ vải nào mua được ở bất cứ đâu, không có đặc điểm đặc biệt gì không?”

“Để làm gì?”

“Chị nhìn đi.” Chân Ý chỉ Tiểu Anh. “Trên váy con bé có cỏ, lá và bùn đất, nếu phân tích đôi chiếu, chắc chắn trùng khớp với thành phần cỏ và thổ nhưỡng ở khu vực lân cận biệt thự.”

“Lợi hại thế sao?” Da đầu Thôi Phi tê rần, lưng đấm mồ hôi lạnh. “Thế nên phải thay quần áo cho nó à?”

“Ừ.” Mặt Chân Ý lạnh tanh. “Nếu thay quần áo khác, ví dụ như quần áo hồi bé của Hồng Đậu, theo em được biết chắc hẳn giá tiền không rẻ, có thể dễ dàng điều tra được biên lai mua sắm. Dù không phải là quần áo hàng hiệu, nhưng một bộ quần áo cũng có thể nói rõ rất nhiều vấn đề. Hệ số nguy hiểm của vải vóc thấp hơn một chút.”

Thôi Phi nghĩ mà sợ: “Vậy, không để nó mặc gì có được không?”

Chân Ý quay đầu nhìn chị ta, ánh mắt hơi âm u: “Thôi Phi, chị là một người mẹ. Chị muốn để cô bé này trần truồng phơi thân nơi đất hoang ư?”

Thôi Phi xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng thừa nhận: “Vậy thì quần nó lại, nếu như có thể xử lý an toàn.”

Chân Ý im lặng. Thật ra điều này rất nguy hiểm, cởi quần áo sẽ khiến cảnh sát biết hung thủ có năng lực phản điều tra, quần thi thể lại chứng tỏ hung thủ có lòng thương hại và sám hối. Hiện giờ đầu óc cô rối tinh rối mù, không biết cảnh sát có thể phát hiện nhiều hơn không, cũng không biết quyết định này của cô có chuốc lấy tai họa cho bản thân không.

Thôi Phi thấy Chân Ý không nói gì, tưởng cô tức giận, vội nói: “Vậy quần con bé này lại đi. Thời gian trước chị dẫn Hồng Đậu đi bơi, mua tạm khăn tắm ở Walmart. Bởi vì dùng một lần nên mua loại hàng khuyến mãi rẻ nhất.”

“Chị đã dùng chiếc khăn tắm đó chưa?”

“Chưa. Hồng Đậu không thích, mua cái khác rồi. Có điều...” Thôi Phi do dự. “Lúc trở về, cánh tay Hồng Đậu bị thương nên đã dùng khăn tắm quần lại.”

“Vậy thì không dùng được nữa. Cảnh sát sẽ phân tích sạch sẽ từng sợi vải một.”

“Thế à, chờ chút, chị nhớ khăn bán một bộ hai cái, còn một cái chưa bóc bao bì, chị đi tìm đây.” Thôi Phi bất giác thở phào. “Như vậy được rồi chứ?”

Nghe vậy, Chân Ý nhìn chị ta, đôi mắt hiện nét cười lạnh lẽo kỳ lạ: “Bây giờ mới bắt đầu thôi, tiếp theo mới là một cuộc đại chiến.”

Ánh đèn trắng xóa chiếu sáng căn phòng nhỏ, cô bé mặc váy công chúa nằm lặng thinh, Chân Ý và Thôi Phi đứng song song bên cửa, khuôn mặt không còn cảm xúc bất ổn ban đầu nữa, cứ như đeo mặt nạ.

Chỉ mới bắt đầu thôi ư? Nhưng Thôi Phi đã cảm thấy mỗi mét: “Được. Vậy tiếp theo thì sao?”

“Gọi anh rể và bác lên đây.” Chân Ý lãnh đạm nói: “Em sẽ nói cho mọi người biết cụ thể phải làm thế nào.”

Thôi Phi nhanh chóng xuống tầng.

Xung quanh yên ắng, Chân Ý mặt lạnh tanh đứng bên cạnh cửa, một giây lại một giây, vẻ mặt dần dần thả lỏng. Cô ngược mắt, không còn ai ở quanh đây nữa. Quay đầu lại nhìn cô bé trong phòng, bỗng nhiên tâm trạng cô trở nên phức tạp, lại muốn nôn ọe. Cô khép cửa phòng, một mình đứng ở hành lang, dựa vào tường hít thở thật sâu, cảm thấy ghê tởm và khinh thường bản thân.

Chất còn khiến đầu óc cô hỗn loạn, đầu cô đau đến mức không tài nào suy nghĩ bình thường. Dù thế nào đi nữa, vì ông nội, cô không còn đường lui. Nếu có báo ứng, cứ trút hết lên cô là được rồi! Con sóng gió do Diêu Phong giả bệnh tâm thần còn chưa qua đi, nếu mọi người nói ông nội giả bệnh thì sao? Thậm chí, nếu có báo đài nào thích gây chuyện, ác ý đoán rằng người già cưỡng hiếp trẻ con thì sao? Cô không dám nghĩ nữa.

Hay là, để lại mấy điểm sơ hở để cuối cùng cảnh sát bắt được họ nhỉ?

Chỉ chốc lát sau, cầu thang truyền đến tiếng bước chân. Bác gái và Thích Hành Viễn đều theo Thôi Phi lên tầng.

Bác gái rung rung nước mắt, vừa thấy Chân Ý đã nắm chặt tay cô: “Ý ngoan, con có thể làm những việc này vì ông nội, bác cảm ơn con.”

Chân Ý không lên tiếng, lẳng lẳng rút tay về.

Bốn người đi tới phòng khách nhỏ đối diện, nơi xảy ra vụ án, Chân Ý không trì hoãn mà hỏi ngay: “Con không quen thuộc khu vực lân cận quanh đây, mọi người có biết chỗ nào tương đối bí mật không? Con bé được phát hiện càng muộn, càng có lợi cho mọi người.”

Thôi Phi và bác gái đồng thời nhìn về phía Thích Hành Viễn. Ông ta cúi đầu, hàng mày nhíu chặt lại, trông vô cùng đau khổ dằn vặt. Hồi lâu sau ông ta mới bắt đầu thở dài: “Cách đây mười cây số về phía Tây có một công viên bảo tồn đầm lầy, rất ít người.”

“Công viên bảo tồn đầm lầy ư?” Chân Ý suy tư.

Thôi Phi xen vào: “Công viên bảo tồn đầm lầy nhiều bùn, ít người đến, con bé không dễ bị phát hiện đâu.”

“Được, chọn nơi đó đi.” Chân Ý cố tình nói, nhưng vài giây sau, mặt cô sầm xuống, cứ như thay đổi thành người khác, lắc đầu kiên định. “Không được.”

“Tại sao?”

“Đưa con bé qua đó thế nào? Xe đạp, mô-tô hay xe ô tô?” Chân Ý cười lạnh: “Sẽ để lại vết bánh xe. Bởi vì ít người qua lại nên cảnh sát càng dễ dàng thu thập và điều tra. Mặc dù có khả năng rất lâu sau con bé mới bị phát hiện, nhưng nếu bị phát hiện sớm thì sao? Trước khi vết bánh xe chưa biến mất.”

Thôi Phi thoáng giật mình, cầm khăn giấy lau mồ hôi lạnh trên trán. Thế này mới ý thức được đúng như lời Chân Ý nói, hết thảy chỉ là bắt đầu, xử lý thi thể nào có đơn giản như vậy?

“Chọn chỗ khác đi.” Chân Ý bỗng dung trở nên yếu ớt, nói.

Thích Hành Viễn đỡ trán: “Cách năm cây số về phía Nam là núi Nam Trung, là nơi được rất nhiều gia đình và công ty đoàn thể tổ chức cho công nhân viên leo núi, nhưng buổi tối không có ai.”

Chân Ý gật đầu: “Những người có sở thích cắm trại thì sao?”

Thích Hành Viễn không nghĩ tới điểm này, nói: “Hình như nước ta không có nhiều người thích cắm trại lắm.”

“Nhưng cũng không thể loại bỏ.”

Thôi Phi: “Sẽ bị nhìn thấy sao? Vậy phải làm sao đây? Cái này không được cái kia cũng không được.”

“Đóng giả làm người cắm trại hoặc khách lên núi, nếu gặp phải ai thì đợi ở trên núi; nếu không có ai thì trở về ngay.”

Thôi Phi nghi ngờ: “Bé đưa bé đi ư?”

Chân Ý lắc đầu: “Bỏ nó vào vali hoặc ba lô, ăn mặc giống người cắm trại sẽ không khiến người ta nghi ngờ. Nhớ rằng, đến lúc đó không thể để lại vali hay ba lô ở hiện trường.”

“Việc này chị biết.”

“Ngoài ra, lúc chọn vali hay ba lô phải chú ý, càng đơn giản càng tốt, mặt ngoài không có mấy thứ vụn vặt như sợi vải hay đồ trang trí, có thể quẹt vào cành cây, để lại ở hiện trường vết thi thể. Trong vali cũng không được có, nếu không sẽ cọ phải người đưa bé. Vì vậy, tốt nhất chị dùng túi nhựa bọc đưa bé lại rồi bỏ vào vali, đến lúc đó mang túi nhựa về.” Nói xong, Chân Ý bổ sung một câu: “Nhớ mang găng tay, hơn nữa, đừng làm rách túi nhựa.”

Thôi Phi ghi nhớ trong lòng, gật đầu lia lịa: “Bây giờ chị đi ngay đây. Yên tâm, chị sẽ xóa sạch mọi dấu vết trên người con bé. Chị đi tắm cho nó...”

Chân Ý ngắt lời: “Không được dùng xà phòng thơm, sữa tắm, dầu gội đầu, không được dùng gì hết.”

Thôi Phi sững sốt, tiếp tục ghi nhớ: “Được. Tắm xong dùng khăn tắm quấn lại, bỏ vào túi nhựa, vali, rồi xuất phát.”

“Tốt.” Chân Ý nói.

Thôi Phi đứng dậy, quay đầu lại: “Không còn gì nữa à?”

Chân Ý khẽ mím môi, mắt khép hờ, khẽ nói: “Hết rồi.” Thấy mọi người định đi, cô đột nhiên âm u ngược mắt lên, cay nghiệt lạ thường: “Khoan đã, vẫn chưa hết.” Cô nhìn chằm chằm vào hư không: “Còn một chuyện quan trọng nhất.”

“Chuyện gì?”

“Vết thương trên đầu Ngải Tiểu Anh do cái chận sách gây ra.” Cô nói: “Cái chận sách quý hiếm mà Ngôn Cách biểu ở tiệc mừng thọ. Hôm nay đã có rất nhiều người thấy cái chận sách ấy. Bởi vì quá hiếm có, có lẽ còn có người chụp ảnh đưa lên mạng.”

Phòng khách rộng lớn im lặng như tờ, ánh đèn chói lòa, sắc mặt mấy người trắng bệch như ma. Thôi Phi khẽ nói: “Việc này có liên quan gì chứ?”

“Nhân viên pháp chứng có thể căn cứ vào kích cỡ, góc độ, mức lõm trên đầu con bé để suy đoán góc cạnh và trọng lượng ước chừng của hung khí.” Chân Ý nhìn chị ta, ánh mắt sâu thẳm như hố đen, mang vẻ lạnh lùng kỳ lạ. “Vì vậy, chị có hiểu ý em không?”

Cứ như cơn gió lạnh ùa tới từ hang đá trống không. Thôi Phi ngồi sụp xuống ghế sofa, chỉ cảm thấy sờn hết gai óc: “Ý của em là phải đập nát...” Chị ta che miệng, muốn nôn thốc nôn tháo: “... đập nát đầu con bé một lần nữa ư?”

Ánh mắt Chân Ý trống rỗng, cứ như không có linh hồn.

Thích Hành Viễn nghe vậy, đau khổ đến mức khuôn mặt nhăn nhúm. Nhưng, không ai có lựa chọn nào khác. Thôi Phi nói: “Sau khi lên núi, Hành Viễn sẽ dùng hòn đá trên núi xử lý. Không nhiều lời, chúng ta hành động thôi.”

Chân Ý không chịu tham gia, ba người còn lại phân công công việc. Thôi Phi tắm rửa cho Ngải Tiểu Anh, bác gái chuẩn bị vật dụng, Thích Hành Viễn tìm xe và trang bị. Không tới nửa giờ, Thích Hành Viễn đã một mình lái xe ra ngoài.

Thôi Phi đứng giữa màn đêm, nhìn bóng chồng đi rất lâu. Thân hình gầy guộc mang rất nhiều cảm xúc không rõ, bàng hoàng, lo lắng, thấp thỏm, bi ai. Chị ta đứng một lát rồi trở về nhà, cùng mẹ lên tầng dọn dẹp. Chân Ý ngồi một mình ở phòng khách dưới nhà. Cô chỉ tư vấn, không tham gia bất kỳ hành động thực tế nào.

Phòng khách trở nên trống trải, chỉ còn một mình cô. Lòng đề phòng vội dần, ánh mắt cũng từ từ tập trung, rồi trở nên mơ màng. Cô ngẩn ngơ ngả vào ghế sofa, ghé tòm đến độ muốn nôn. Đầu óc rối loạn, đôi mắt cũng sung húp khó chịu. Cô mệt mỏi rã rời, lim dim mắt nghỉ ngơi một lát. Trong lúc mông lung, cô như nhìn thấy Ngải Tiểu Anh bị đập vỡ đầu, đầm đìa máu đứng trước mặt, đưa tay muốn bắt lấy mình.

Cô choàng tỉnh, tim đập dữ dội mà đau đớn, vội vàng nhìn quanh, phòng khách vẫn chỉ có mình cô. Đồng hồ chỉ 2 giờ rưỡi sáng, lúc này, trong sân vang

lên tiếng xe. Chân Ý vội vàng ngồi ngay ngắn lại. Cô tưởng Thích Hành Viễn trở về, nhưng người mở cửa tiến vào lại là Thích Miễn. Cô quay đầu đi chỗ khác, tâm trạng bết bát, không muốn chào hỏi anh ta.

Thích Miễn đi bar về, thấy Chân Ý ở đây thì hơi kinh ngạc. Dù sao, bình thường ở đây chẳng có mống nào, hôm qua anh ta mới tạm thời trở về thành phố K, không muốn ở khách sạn nên mới ghé qua đây. Anh ta tự cho là hiểu rõ, bỡ bỡ chào hỏi: “Dì nhỏ, muộn thế này rồi còn ở biệt thự tư nhân của anh rể dì, tới đây hẹn hò qua đêm à?”

Ánh mắt anh ta rất ngả ngớn. Năm đó, Thôi Phi trẻ trung làm kẻ thứ ba, kết hôn với Thích Hành Viễn xấp xỉ tuổi bố mình. Mấy đứa con trai con gái của ông ta đều xem thường, đương nhiên cho rằng em họ của kẻ thứ ba cũng không đứng đắn gì cho cam.

Chân Ý ngậm chặt miệng, không buồn quan tâm.

Thôi Phi và bác gái xuống nhà, nhìn thấy Thích Miễn đều sừng sốt. Thích Miễn lầy lăm lầy: “Sao hai người cũng ở đây?”

Vừa dứt lời, ngoài nhà lại vang tiếng xe ô tô. Lần này Thích Hành Viễn trở về rồi.

Thôi Phi kinh hãi, lập tức ra đón nhưng Thích Hành Viễn đã vào cửa. Thôi Phi chặn trước cửa ngăn ông ta lại, tay ông ta còn cầm trang bị cắm trại và vali! Bác gái cũng vội vã đi tới dùng thân hình ngăn cản tầm mắt. Không ai lên tiếng, bầu không khí quái đản mà tế nhị, lẳng lặng trở nên căng thẳng.

“Bố?” Thích Miễn tò mò dò hỏi.

Lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói nghi ngờ khác: “Bố, mẹ nhỏ, đã muộn thế này rồi còn tụ tập làm gì thế?”

Ba người ngoài cửa kinh hãi.

Tê Diệu đang cầm cốc thủy tinh, nghi ngờ đứng cạnh cầu thang: “Sao Thích Miễn cũng tới đây?”

Thôi Phi suýt nữa hôn bay phách tán, cố gắng nở nụ cười: “Tê Diệu, con đến đây từ bao giờ thế?”

Tê Diệu cười niềm nở, có vẻ rất thích người mẹ nhỏ hơn mình mấy tuổi này: “Sáng nay con về thành phố K, không muốn ở khách sạn nên ở lại khu nghỉ dưỡng.”

Thôi Phi cười: “Sao không về nhà chứ? Nơi này vắng vẻ, lại không có người giúp việc, không tiện chăm sóc.”

“Con có thể về nhà ạ?” Tê Diệu vui mừng, có thể thấy trước kia cô con gái riêng này không được phép trở về nhà họ Thích ở quận Nam Thành.

Thôi Phi mỉm cười không đáp, hỏi vấn đề chị ta quan tâm nhất: “Con... vẫn ở đây suốt à?”

“Vâng. Bữa tối uống nhiều quá, tan tiệc con tới đây, ngủ đến tận bây giờ mới dậy.” Tề Diệu nói.

Xem ra, hình như vụ thám sát ở tầng hai không đánh thức cô ta.

Thích Miển cau mày, nhìn Thích Hành Viễn: “Bố, rạng sáng bố chạy tới đây làm gì?”

Nghe vậy, ánh mắt Tề Diệu cũng từ từ dừng bên chân của Thôi Phi và Thích Hành Viễn, trở nên tò mò: “Bố mẹ cầm vali làm gì thế? Hơn nữa bố ăn mặc lạ quá, hình như không phải một.”

Đầu óc Thôi Phi xoay chuyển cực nhanh: “Mẹ với bố con cãi nhau, mẹ đoán ông ấy sẽ ngủ ở chỗ này nên chờ ở đây, muốn xin lỗi.”

Xem chừng Tề Diệu không nghi ngờ, sắc mặt Thích Hành Viễn rất khó coi, quả là giống dáng vẻ vừa cãi vã xong. Thích Miển liếc mắt nhìn Chân Ý với vẻ sâu xa, cứ như cô là kẻ đầu sỏ khiến hai vợ chồng cãi nhau vậy. Anh ta không lấy lòng Thôi Phi như Tề Diệu, quái gở nói câu: “Đừng tranh cãi đến ly hôn đấy.” Sau đó không hề hứng thú đi lên tầng.

Tề Diệu thấy áp suất không khí ở đại sảnh xuống thấp, bèn nói ngủ ngon rồi đi lên.

Trán Thôi Phi túa mồ hôi, Thích Hành Viễn lập tức chạy tới phòng giúp việc thay đồ.

Bác gái thở phào nhẹ nhõm, hai chân như nhũn ra, lần mò tường lê tới sofa: “Sợ chết đi được.”

Chân Ý thông thả nói: “Bây giờ đã sợ thế này, lúc cảnh sát tới phải làm sao?”

Thần kinh mới thả lỏng lại căng lên, hai mẹ con Thôi Phi nhìn quanh, kéo Chân Ý vào một góc, hạ giọng: “Cảnh sát sẽ tìm tới ư? Đã làm như em nói rồi mà, sao còn bị cảnh sát phát hiện?”

Chân Ý ngược mắt: “Tiểu Anh bị lạc ở khu nghỉ dưỡng, là địa bàn của họ Thích. Đương nhiên cảnh sát sẽ tìm mấy người hỏi cơ cấu và địa hình nơi đây để tiện tìm người.”

“Ồ, như vậy à.”

“Nếu cảnh sát tới hỏi, tuyệt đối đừng nói mấy lời như “Cô bé thật đáng thương, hung thủ thật ghê tởm”.” Chân Ý vịn tường, đầu óc hơi choáng váng.

“Tại sao?”

“Trước khi phát hiện ra thi thể, vụ này sẽ được liệt vào tình trạng mất tích. Sao chị biết cô bé đã chết mà không phải đi lạc?” Cô mệt mỏi đến mức chân như nhũn ra, nói kiểu công thức. “Đối với cảnh sát, trọng điểm khi bắt đầu sẽ theo hướng mất tích hay bị lừa bán.”

Thôi Phi vui mừng gật đầu: “Ừ, chị nhớ rồi. Không được nói những lời tương tự. Chị sẽ bảo Hành Viễn.”

“Về chuyện khu nghỉ dưỡng, cảnh sát hỏi thế nào thì anh chị đáp thế đấy là được. Lần đầu tiên tới thăm vẫn chắc không có vấn đề gì đâu.”

“Lần đầu tiên?” Thôi Phi nhìn Chân Ý chăm chăm. “Còn lần thứ hai, lần thứ ba nữa ư?”

“Thông thường cảnh sát sẽ chỉ tới một lần, anh chị thể hiện tốt một chút, lần tiếp theo có thể giao cho quản lý và nhân viên ứng phó. Nếu vẫn không tìm được đứa trẻ, sẽ trở thành vụ án chưa giải quyết.” Chân Ý kìm nén nỗi khó chịu trong lòng, nói: “Nhưng sau khi tìm thấy thi thể đứa trẻ, tính chất không còn như vậy nữa.”

“Sẽ nghi ngờ chúng ta ư?” Thôi Phi lo lắng hỏi.

“Trong núi rất khó tìm dấu vết, mà hiện trường phát hiện án và hiện trường vứt xác không đồng nhất, sẽ gia tăng mức độ khó khăn trong điều tra.” Mặt cô không chút cảm xúc. “Em nói ngộ nhỡ, nếu cảnh sát tới thăm vấn với tính chất vụ án giết người, chị phải chuẩn bị tâm lý kỹ càng.”

“Được.”

“Những chuyện khác xem tình hình rồi bàn tiếp.”

Chân Ý day trán, mệt mỏi gần như sụp đổ, miệng đắng lưỡi khô, chỉ muốn về nhà. Nhưng khi ngẩng đầu lên, trái tim cô bỗng giật thót.

Một cô bé không mấy xinh xắn đứng cạnh cửa hiên, mặc váy ngủ màu hồng, mái tóc xõa tung, ánh mắt mơ màng mà nhập nhèm nhìn cô. Bởi vì là trẻ con, lúc đến gần bị bình hoa lớn che khuất, họ đều không trông thấy nó.

Thôi Phi quay đầu lại thấy, kinh hoàng nhảy phắt lên, hốt hoảng chạy tới: “Hồng Đậu, con ra đây từ khi nào thế?” Chị ta ôm con gái lên tầng. Bác gái vùi đầu vào lòng bàn tay, lo lắng than thở: “Để cho trẻ con nghe thấy rồi, phải làm thế nào đây?”

Chân Ý dựa vào tường, rệu rã nhắm mắt lại. Trước nay chưa từng có từ không chút sai sót.

Đêm hè, Đại học K tĩnh lặng như tờ. Bốn giờ sáng, mọi âm thanh đều biến mất, chỉ còn ánh đèn đường mong manh chiếu xuống từ cây ngô đồng Pháp tươi tốt. Chân Ý đầu óc hỗn loạn, bước đi mệt mỏi như giẫm lên bông gòn, bước thấp bước cao hướng về căn nhà nhỏ của ông nội. Chát còn vẫn lấp đầy trí óc, lòng dạ khó chịu đến tột đỉnh.

Hình như cô đã phạm phải sai lầm lớn, nhưng cô không nhớ nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ nhớ có khoảnh khắc, cô đã từng muốn chát vấn Thôi Phi. Nhưng hướng đi của sự việc về sau đã hoàn toàn biến chuyển. Quái lạ, sao

những chuyện xảy ra đêm nay lại rời rạc như thế? Đứt quãng gián đoạn, có vài ký ức bỏ trống.

Cô lấy điện thoại ra gọi 110, lúc nói máy, cô không biết nên nói gì, rốt cuộc tối nay đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ cô nên trở về điều tra lại.

Khi xoay người định đi, cô lại thấy cây cổ thụ ngàn năm nổi tiếng nhất Đại học K. Sinh viên nơi đây gọi nó là cây Tương Tư. Hồi trung học, thầy cô nói Ngôn Cách chắc chắn có thể thi đỗ Đại học K. Chân Ý nói: “Ngôn Cách, nếu anh học Đại học K, em sẽ tới trường khoa học tự nhiên thành phố K, vừa ở sát bên cạnh, vừa không khó thi. Chúng ta sẽ ở cùng một thành phố đấy.”

Cô còn nói: “Ngôn Cách, ở Đại học K có một cái cây siêu siêu lâu năm, gọi là cây Tương Tư. Bao giờ chúng ta tới đó, khi tất cả mọi người đã ngủ, nằm dưới tán cây đêm lá có được không anh? Chỉ hai người chúng ta thôi.”

Cây Tương Tư, sao lại có cái tên thê lương như vậy? Cô vòng qua ngõ nhỏ, đi về phía nó.

Đó là cái cây lớn đến chùng nào! Thân cây gần bằng chiếc bàn, lá cây sum suê, tươi tốt, tán cây che rợp một vòm trời mênh mông. Giữa đêm thâu, nó tĩnh lặng đến mức khiến lòng người yên bình.

Chân Ý đi tới, giơ tay vuốt ve thân cây tang thương ấy, xù xì mà lạnh lạnh. Cô đi vòng quanh nó, mắt cô hoa lên, sao càng lúc càng say thế này? Tầm nhìn chậm rãi xoay tròn, dần dà, cô trông thấy một bóng dáng nổi bật, tay dứt túi quần đứng bên góc cây, hơi ngẩng đầu ngắm lá trên tán cây.

Anh cảm thấy ánh nhìn chăm chú của cô, đôi mắt dần dần hạ xuống, hơi ngờ ngàng.

Chân Ý ngẩn ngơ nhìn anh, trong đêm, anh càng trở nên điển trai hơn.

“Hình như thật sự say quá rồi.” Cô thâm thì day trán, tiếp tục đi, nhưng chân vướng phải rễ cây, chột nghiêng về phía trước.

Một đôi tay kịp thời đỡ lấy, cô ngã vào vòng ôm thân quen mà vững chãi, mặt cô va phải cằm anh với lực vừa phải. Cảm giác thân mật này sao mà chân thật đến thế?

“Chân Ý, là tôi, Ngôn Cách đây.”

Cô ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng tắp, đón lấy ánh mắt anh. Đương nhiên là anh, đôi mắt ôn hòa và thông suốt đến vậy, chỉ có thể là anh thôi.

Anh xác nhận cô đã đứng vững mới nhẹ nhàng, từ tốn và kiềm chế buông cô ra. Cô như đang nằm mơ, không theo không chế mà ngẩn ngơ tiến lên một bước, hai tay luồn vào áo khoác mỏng của anh, chậm rãi, kiên quyết quán lấy hông anh. Đầu cô nhẹ nhàng tựa lên lồng ngực anh, lằm bằm, bắt chước lời anh nói: “Ngôn Cách, là em, Chân Ý đây. Đừng đẩy em ra.”

Cô không biết, cái nhích gần và vòng ôm của cô dù rất nhẹ, nhưng tựa như chạm phải đáy lòng anh. Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ muốn đẩy cô ra. Từ trước tới nay, Ngôn Cách chưa bao giờ muốn đẩy Chân Ý ra.

“Ngôn Cách.” Chân Ý siết chặt cánh tay, gương mặt cọ nhẹ lên lồng ngực anh, giọng nói khẽ khàng như tấm vải sa. “Em đã gọi điện cho anh. Nhưng anh mãi không nghe máy, em đành gọi cho chị.”

Trái tim Ngôn Cách bỗng rét lạnh, biết rằng đã xảy ra chuyện rồi.

Gió đêm lướt qua ngọn cây, lá cây um tùm xào xạc, có một hai chiếc lá rơi xuống, chạm lên mái tóc đen của Ngôn Cách. Anh chậm chạp đưa tay lên, từng chút từng chút một, hơi khó khăn nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng ôm lấy hông cô. Khoảng khắc đêm thâu, lòng người tĩnh lặng. Anh cúi đầu nhích gần tới, cô nhắm mắt, tiếng hít thở rất nặng nề.

“Chân Ý?”

“Hả?” Cô hơi giật mình, ý thức mơ hồ.

“Em uống rượu à?”

“Ừ.”

“Em đã gọi điện cho tôi ư?”

“Phải.” Cô mở mắt, ánh mắt chậm rãi ngược lên, nhìn vào mặt anh, ẩn chứa đau thương. “Nhưng anh không quan tâm đến em.”

Ánh mắt anh trở nên sâu thẳm, mày khẽ cau.

“Vậy sau đó em gọi cho ai?”

“Chị gái em.”

“Ồ, hình như chưa bao giờ nghe em nhắc tới.” Anh nói bằng giọng tán gẫu. “Tên chị ấy là gì?”

“Chân Tâm.”

“Chị gái em nói gì với em thế?”

“Chị bảo em bảo vệ ông nội, còn nói, với khả năng của em, nhất định có thể che giấu.”

“Em nói thế nào?”

“Em muốn báo cảnh sát, nhưng chị mắng em. Chị nói hồi bé chị bảo vệ em, em không thể không bảo vệ người nhà.” Chân Ý sực sùi. “Chị nói chị không bao giờ muốn quan tâm đến em nữa.”

“Chị ấy bảo em che giấu điều gì?”

“Che giấu...” Cô cúi đầu tựa vào lồng ngực anh, đau khổ khẽ nói: “Đầu em đau quá!” Cô rút một tay về, gõ mạnh vào đầu mình. “Em không nhớ rõ.”

“Vậy thì đừng nghĩ nữa.” Tay anh luồn vào tóc cô, ôm lấy đầu cô, tỉ mỉ sờ mó thái dương cô, giữ cô thật chặt. Giọng anh trầm thấp: “Chân Ý, đừng nghĩ nữa.”

“Không đúng... Sao lại không nhớ ra nhỉ?” Cô giãy giụa.

“Đừng nghĩ nữa! Chân Ý, em chỉ nghe thấy tiếng của tôi, đừng nghĩ về những chuyện khác nữa; chỉ nghe tôi nói...” Anh kề sát bên tai cô, lần đầu tiên tiến hành thôi miên mà không được sự cho phép.

Dần dần, cô không làm loạn nữa, bình ổn trở lại, nắm tay cũng chậm rãi buông ra, mệt mỏi trượt xuống theo lồng ngực anh.

“Chân Ý, em nghe tôi nói, Chân Ý!”

“... Hả?” Hơi thở cô nhẹ dần.

“Về sau, khi có chuyện gì muốn hỏi Chân Tâm, hãy hỏi tôi trước. Hãy tìm Ngôn Cách trước. Tôi bảo đảm, tuyệt đối không có chuyện tôi không bắt máy.” Hơi thở anh run rẩy, phải cố hết sức ổn định. “Chân Ý, nhớ lấy, hãy tìm Ngôn Cách trước.”

“...”

“Hứa với tôi, đừng tìm Chân Tâm, hãy tìm Ngôn Cách trước.”

Là anh thất sách. Mặc dù rất khó mở lòng, nhưng không nên xa lánh cô như thế, đến nỗi tạo thành cục diện ngày hôm nay.

“Được.” Cô ngoan ngoãn và yếu ớt lên tiếng. Cả người từ từ trượt xuống, Ngôn Cách đưa tay ra giữ lấy, lại ôm cô vào lòng.

Bởi vì nhất thời ra sức, cô được kéo bật lên, đôi môi bỗng lướt qua gò má anh, lướt xuống cổ, cuối cùng dừng lại ở xương quai xanh. Hơi thở đều đặn nóng ran. Ngôn Cách như chạm phải điện, bất động vài giây, mặt hơi nóng lên. Lặng lẽ ổn định lại hơi thở, anh mới có thể ôm cô tử tế trở lại.

Cô mềm mại như bông, đong đầy cõi lòng anh. Dưới ánh trăng, gương mặt yên bình mà trắng nõn ấy đẹp tựa bức tranh.

“Xin lỗi, Chân Ý.” Anh giữ chặt đầu cô, lặp lại từng lần một. “Xin lỗi, anh nên chủ động gọi điện cho em, xin lỗi!”

Anh nhắm mắt lại, thậm nhủ: Sau này nhất định phải quan tâm cô ấy, nhất định.

Anh cởi áo khoác bọc lấy cô, ôm cô nằm ngửa trên thảm cỏ. Liệu phản thôi miên đến chậm có tác dụng không?

Lần đầu tiên tâm tư anh rối như tơ vò, cặp mắt nhìn cô, trông thấy gương mặt say ngủ ấy, cảm xúc bỗng bình yên trở lại. Thật ra, ký ức về khuôn mặt này vẫn rất rõ ràng, thậm chí anh nhớ từng vẻ mặt của cô. Thật ra, với trí nhớ siêu phàm, thậm chí anh còn nhớ rõ cảm giác chạm vào môi cô.

Ngôn Cách cúi đầu day day chân mày. Vẫn luôn lãnh đạm không sợ hãi, nhưng vào giây phút gặp lại cô sau tám năm, mạch suy nghĩ của anh lại trở nên rối loạn, tất cả ký ức có liên quan đến cô đều trở nên sống động như thật. Vậy

mà anh lại lắt léo đủ đường tiếp cận giáo sư Chân, nhưng mấy tháng ấy cô quá bận, anh ghé thăm căn nhà nhỏ lần thứ mười một mới gặp được cô.

Lúc gọi điện tới, chỉ một tiếng “A lô” anh đã nhận ra giọng cô, mà cô, hình như đã quên anh mất rồi. Ba mươi phút sau khi cúp máy, suy nghĩ của anh biến chuyển giữa hoang mang và rối loạn, không thể nào dừng lại được. Cuối cùng, anh đã tới căn nhà nhỏ kia. Ngồi trong phòng sách, nhìn cô quần áo xộc xệch nhảy xuống, lóng nga lóng ngóng cầm áo khoác của anh thấm nước. Giọng nói lúc an ủi ông nội khẽ khàng như chuông gió, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sau đó cô ôm áo khoác đuổi theo anh. Tám năm chia xa, nay gần trong gang tấc, thế nhưng thậm chí anh còn không có dũng khí quay đầu nhìn cô.

Giờ phút này, cô nằm bên cạnh anh, vẫn xinh đẹp, yêu kiều như cô bé nằm giữa đường ngắm sao năm ấy. Ngôn Cách cúi đầu, dần dần kề sát môi cô, đến khi còn cách 1mm, hơi thở giao hòa, nhưng cuối cùng anh lại không tiếp tục, chỉ khẽ nói: “Chân Ý, ngủ ngoan nhé. Anh sẽ cố hết sức.”

Anh cũng nằm xuống, nhìn trời sao mờ ảo và cây Tương Tư tươi tốt.

Thật yên tĩnh. Anh còn nhớ, cô nói muốn cùng nhau đếm lá trên ngọn cây này. Khuôn mặt trắng trẻo của anh bình tĩnh và thanh khiết, nhẹ nhàng băng qua nhìn tán cây. Lần anh đếm được nhiều nhất là mười hai nghìn hai trăm hai mươi một. Khi này cô xuất hiện, anh đếm tới ba nghìn bảy trăm bốn mươi lăm. Hôm nay thật trùng hợp, gặp nhau ở đây. Thật ra cũng không thể coi là trùng hợp. Cách một khoảng thời gian, anh đều đợi đến “khi tất cả mọi người đã ngủ, nằm dưới tán cây đếm lá...” Nhưng chỉ có mỗi mình anh...

Năm nay mưa nhiều đến bất ngờ. Chân Ý đứng bên cửa sổ sát đất ở viện điều dưỡng tâm thần, nhìn thẫn thờ. Nước mưa gột rửa sân cỏ, chỉ còn một màu xanh biếc mát rượi. Hoa anh đào đã tàn rơi trên bậc thềm, lả tả tan tác. Hôm nay bệnh nhân tâm thần không thể ra ngoài dạo chơi, có lẽ mọi người lại bắt màn kháng nghị, không biết y tá phải đỡ dành họ thế nào.

Đầu óc cô trống trơn, không nhớ gì hết. Cô loáng thoáng cảm thấy mình đã làm sai chuyện gì, nhưng trí nhớ lại hết sức mơ hồ. Sáng nay lúc tỉnh lại phát hiện N cuộc gọi nhờ của Biện Khiêm, gọi lại, Biện Khiêm đã lo sốt vó. Nhưng Chân Ý không dám kể lại mọi chuyện cho anh biết, chỉ nói muốn đi gặp bác sĩ tâm lý trước đã.

Phía sau có tiếng đẩy cửa nhẹ nhàng chậm rãi, cô giật nảy mình. Quay đầu lại, thì ra là Ngôn Cách.

“Tiểu Kha nói em tìm tôi?”

Cô “ừ” một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Sáng nay cô tỉnh lại trong ngôi nhà nhỏ của ông nội, chỉ có một mình, nhưng cô nhớ mang máng tối qua đã gặp anh. Không biết trong lúc vô tình cô có nói gì không.

Trong thời gian cô im lặng không đáp, anh vẫn bình thản và kiên nhẫn chờ đợi. Anh vừa liếc mắt đã nhận ra tình hình của cô không tốt chút nào. Lúc anh mở cửa tiến vào, cô quay đầu lại, vẻ mặt hoang mang và khủng hoảng, cứ như bệnh nhân trải qua sợ hãi cực độ. Mấy tiếng không gặp, vành mắt cô thâm quầng, hốc mắt hõm sâu, trên môi còn nổi nốt. Dáng vẻ buồn bã ỉu xìu như một quả cà héo. Cô cúi đầu đứng trước mặt anh, bả vai rệu rã.

Tối qua sau khi thu xếp ổn thỏa cho cô, anh đã rời đi. Anh không chờ cô tỉnh lại, lo cô sợ hãi. Sáng nay anh làm việc mà tâm trạng không yên, lo lắng cho cô vô cùng, may mà cô tới rồi. Anh thăm thở dài, không biết tình trạng tối qua của Chân Ý đã xuất hiện mấy lần, nhưng sau này anh phải quan tâm cô gấp bội. Mặc dù đối với anh, việc này có lẽ hơi khó, nhưng anh sẽ cố gắng.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Vừa nghe giọng nói ôn hòa của anh, cô đã muốn khóc. Cô cúi đầu thấp hơn, cố gắng kìm nén, giọng nói nhỏ như muỗi: “Em chỉ muốn gặp anh.”

Ngôn Cách hơi sững sờ.

Sau một giây tĩnh lặng dài đằng đẵng, Chân Ý cười chua xót trong lòng, cũng may cô thông minh: “Em chỉ muốn gặp anh” đúng là một câu có nhiều nghĩa, còn có thể khéo léo bổ sung: “Em chỉ muốn gặp anh, bác sĩ Ngôn.”

Anh vẫn thản nhiên: “Có chuyện muốn nhờ tôi tư vấn à?”

“Ừ.” Vì sao cảm giác bây giờ lại chán chường đến vậy.

Rõ ràng muốn gặp anh, nhưng lại không thể nói quang minh chính đại. Không phải cô không còn dũng khí thời niên thiếu, mà là anh đã không còn là anh của thời niên thiếu nữa. Đối mặt với vị hôn phu của người khác, cô không dám vượt qua khuôn phép. Cái ôm không tinh tảo đêm qua khiến cô tự trách đến cùng cực, cảm thấy mình thật đáng ghét như đi vụng trộm vậy.

Cô không nhớ ra rất nhiều chuyện đã xảy ra ở nhà chị họ, cần sự hỗ trợ của bác sĩ tâm lý, nhưng cô lại không thể tin những bác sĩ tâm lý khác. Cô nói với mình, cô tin cậy anh như vậy, chỉ là tin cậy khả năng chuyên môn và giữ bí mật của vị bác sĩ này thôi.

Con gió lùa qua khe cửa, lòng cô thoáng lạnh. Tự giác đi đến bên ghế, nằm xuống. Bỗng nhiên, thân thể và tâm hồn cô đều quá mệt mỏi. Cô đôi lần đưa mắt nhìn trần nhà màu lam trong vô thức, lẩm bẫm: “Tối qua em gặp một con ác mộng.”

Anh nhẹ nhàng kéo ghế, ngồi xuống: “Mơ thấy gì vậy?”

“Em...” Cô áp chế nỗi đau khổ trong lòng, cau chặt mày. “Có một cô bé đứng trong rừng, đầu... đầu vỡ nát. Cô bé ấy nhìn em, hốc mắt đen kịt, không ngừng hỏi...” Cô hít thật sâu, nước mắt mông lung. “Hỏi: “Tại sao cô lại ném cháu lên núi? Có con chuột cắn cháu, đau lắm, cô nhìn tay cháu này”...” Cô nức

nở, bi thảm và đáng thương. “Đưa bé giờ tay lên, tay nó bị chuột và chó hoang gặm chỉ còn xương trắng.”

“Giấc mơ ấy kéo dài bao lâu rồi?”

“Chỉ tôi qua thôi.”

“Tôi hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô bé trong mơ lại chất vấn em chuyện ném cô bé lên núi?”

“Bởi vì...” Chân Ý đưa mu bàn tay che mắt, đôi môi tái nhợt, run rẩy kịch liệt. Vừa mới mở miệng, nước mắt đã rơi xuống. “Bởi vì có lẽ em thật sự làm như vậy.”

Nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, như con sông chảy mãi. Cô che mắt không dám nhìn anh, cô độc ác nhường ấy, xấu xí nhường ấy, không biết anh sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì. Cô không dám nghĩ, nội tâm xấu hổ, hèn mọn như vậy, chính cô cũng ghét bỏ mình.

Nhưng Ngôn Cách không hề phê phán, thậm chí không bình luận, giọng nói vẫn bình thản mà ôn hòa: “Chuyện gì xảy ra khiến em làm thế?”

Câu hỏi của anh thật bao dung, không hỏi cô tại sao lại làm vậy, mà hỏi chuyện gì đã khiến cô làm. Lòng dạ Chân Ý càng chua xót hơn, khóc hu hu. Anh không khuyên bảo, cũng không quấy rầy, yên lặng ngồi bên, rộng lượng chờ đợi.

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, gió lùa vào, mang theo cái lạnh của cơn mưa. Ngôn Cách đứng dậy lấy chăn đắp cho cô. Cô cuộn mình trong tấm chăn, vùi mặt khóc tiếp, hồi lâu sau khóc đủ rồi mới xấu hổ thò tay ra, thăm thương nhìn anh.

Anh mặc bộ đồ trắng, ngồi lặng lẽ. Gương mặt tuấn tú khô ngô, mặt mày bình lặng, đôi mắt đen nhánh trong veo nhìn cô với vẻ ôn hòa, không hề trách móc nặng nề.

“Em biết có thể nói với anh mà.” Cô ghen ngào, lau nước mắt qua quýt.

Tròng mắt Ngôn Cách sâu hơn, không lên tiếng. Cô thật sự không hề thay đổi. Khi cười sẽ cười thật thoải mái, tiếng cười giòn tan vang khắp mọi nơi; khi khóc sẽ khóc âm ỉ, đáng thương tủi hờn lại khắc khoải. Bụng dạ ngay thẳng hết trẻ thơ, trái tim kia vẫn hết sức chân thành.

Anh thấy cô đã thôi khóc bèn đưa cho cô một chiếc khăn tay. Hình như cô đã khóc mệt, ngơ ngác không phản ứng lại. Đôi mắt trắng đen rõ ràng ngẩn lệ nhìn anh, hơi mơ màng. Ánh mắt vừa vô tội vừa ngu ngơ ấy khiến trái tim anh như bị ngón tay cô nhẹ nhàng chọc vào một cách khó hiểu. Nghĩ đến việc phải đối xử với cô tốt hơn, anh cầm khăn tay lau khuôn mặt lấm lem cho cô.

Tay anh rất nhẹ nhàng, khăn tay rất mềm mại, cô lại ngẩn ngơ, trái tim đập thình thịch trong lồng ngực, hốt hoảng nuốt nước bọt: “Ngôn Cách, sao anh bỗng dung đối xử với em tốt vậy?”

Ngôn Cách không đáp, thấy cô đã hoàn hồn thì đặt khăn vào lòng bàn tay cô.

Cô nhận lấy tự lau nước mắt, dần dần lên tiếng, nói rằng sau khi say rượu cô nhận được điện thoại của Thôi Phi, nhưng đến phần máu chốt cô lại không nói được nữa. Cô chỉ nhớ đã gọi điện cho Ngôn Cách, chuyện về sau rất mơ hồ.

Chân Ý vừa nói, vừa lo sợ bất an. Lòng cô trĩu nặng tảng đá ngàn vạn cân, nếu Ngôn Cách có chút xiu thương xót, không tán đồng, phủ định hoặc khó chịu, dù chỉ một chút mà thôi cũng đủ làm cô đau nhói, đẩy người vốn đang hồi hận như cô chìm sâu xuống địa ngục.

Nhưng từ đầu đến cuối, anh không có. Anh chỉ hỏi: “Sau khi gọi điện cho tôi, em không nhớ gì sao?”

“Ừ.”

“Vậy em có nhớ cảm giác lúc ấy không?”

Chân Ý cố gắng nhớ lại: “Hình như đang kiệt sức đấu tranh.”

“Tại sao lại đấu tranh?”

“Thôi Phi, Thích Hành Viễn, bác gái, và cả chị ấy đang bàn bạc thủ tiêu xác Ngải Tiểu Anh. Em không chịu, nhưng họ đều không để ý đến em.”

“Chị ấy là ai?”

“Em không nhớ ra, hình như có người thứ tư. Chị ấy một mực ra lệnh cho em, em không nghe, chị ấy liền tự chủ trương ra lệnh cho người khác. Em đang nói gì thế này?” Chân Ý day trán. “Trời ạ, lúc ấy em say đến mức nào?”

Ngôn Cách im lặng không nói gì, một giây sau anh hỏi tiếp: “Em có tham gia không?”

“Ban đầu em định thuận theo chị họ thu xếp cho con bé, sau khi họ đi sẽ điều tra hiện trường, bởi vì em vẫn còn có điều nghi ngờ. Em nhìn thấy vết thương trên đầu Tiểu Anh, hung khí là cái chặn sách anh tặng, em không nhắc họ, bởi vì nếu sau này phát hiện ra có thể dùng nó làm chứng cứ máu chốt để điều tra. Em vốn định theo bác đi dọn dẹp hiện trường để kiểm tra xem có gì bất thường. Nhưng không biết tại sao em lại không làm vậy. Em không nhớ rõ nữa.”

Anh lẳng lặng nghe xong, nghĩ thầm: Nếu cô không nhớ, thật ra lại tốt cho cô.

“Ngôn Cách.” Cô khẽ nói: “Em thật sự không biết hôm qua mình làm sao nữa? Em nhớ cảm xúc khiếp sợ, nghi ngờ sau khi nhìn thấy thi thể. Em đã lập kế hoạch rồi, nhưng không biết tại sao sau khi em gọi điện lại không nhớ gì nữa?”

Ngôn Cách: “Trước lúc gọi điện thì sao? Có thể miêu tả vết thương của Ngải Tiểu Anh không?”

Mắt Chân Ý đỏ ngàu, cô cố gắng nhớ lại. Trên đầu Ngải Tiểu Anh có rất nhiều vết đánh đập, cực kỳ hỗn loạn, chỗ nông chỗ sâu, chỗ sâu thì sâu vô cùng.

Cổ con bé cũng đỏ, có vết bóp cổ theo quy luật không đồng nhất, hình như bị bóp rất nhiều lần.

Ngôn Cách nghe miêu tả của cô, nói: “Nghe vậy, có lẽ hung thủ bị rối loạn nhân cách[1] loại xung đột.”

[1] Rối loạn nhân cách: Một loại rối loạn tâm thần, được biểu hiện bằng sự khó thích ứng với các hành vi, nhận thức theo chuẩn mực xã hội. Người bệnh không thể điều chỉnh được cảm xúc, ý chí, hành vi, tác phong của mình; dễ bị kích thích, hay gây hấn. Một số lại miễn cưỡng, tránh né trong hoạt động nghề nghiệp, giao tiếp, chỉ dám làm việc khi có người bảo trợ, chịu trách nhiệm thay cho mình.

“Tại sao lại nói vậy?”

“Giết chết một cô bé không cần bạo lực đến thế.” Anh bình thản nói.

“Em cũng biết, lúc ấy em hơi nghi ngờ, ông nội không thể giết người được.” Chân Ý nín thở nghe Ngôn Cách nói tiếp.

“Trước khi ông em mắc bệnh Alzheimer, thật ra cũng bị rối loạn nhân cách mức nhẹ.”

“Có ý gì?”

“Khả năng xã giao của ông em rất thấp, ngoại trừ triết học, ông em luôn ở trong trạng thái tránh né tất cả mọi thứ, gặp chuyện thì lùi bước, làm việc cũng rất thụ động. Trên bản chất, ông là người nhát gan hiền lành. Trừ rất ít trường hợp, nhân cách cá thể luôn ổn định.”

Tim Chân Ý như ngừng lại: “Vì vậy?”

“Nếu giáo sư Chân lỡ tay hoặc nhất thời tức giận đẩy đứa trẻ, đứa trẻ đung vào đâu đó rồi chết là điều có thể. Nhưng không thể nào có chuyện ông đánh chết một đứa trẻ bằng phương thức em miêu tả.”

Đầu Chân Ý nổ vang, ôm chặt lấy đầu: “Đúng vậy, nên là vậy. Nhưng, lúc ấy em đang làm gì? Rõ ràng em đã nghi ngờ rồi mà? Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngôn Cách cầm lấy tay cô: “Chân Ý, đừng nghĩ nữa!”

Tay anh quá ấm áp. Cô sừng sốt, ngẩng đầu nhìn anh, vô cùng khó hiểu.

“Ý tôi là, em say rượu nên không thể nhớ lại ngay, có lẽ sau này sẽ dần dần nhớ ra.”

“Vậy ư?” Nhưng cô rất sốt ruột, chợt nhớ tới lời đề nghị của cảnh sát đối với Tống Ý lúc trước. “Thôi miên nông có thể giúp người ta nhớ ra chi tiết của cảnh tượng đặc biệt không?”

“Có.” Ngôn Cách ngược mắt lên. “Em muốn thử ư?”

Chân Ý gật đầu.

Cửa sổ sát đất đóng chặt, rèm cửa cũng kéo kín mít, tiếng mưa phùn bị ngăn ở ngoài kia, mơ hồ mà xa xôi. Chân Ý nằm trên xích đu, nhắm mắt lại, bình yên thả lỏng, tâm tư như tấm sa mỏng trong gió. Xung quanh tối mịt, cũng rất tĩnh mịch, chỉ có giọng nói êm tai của Ngôn Cách, bình lặng chậm rãi, như người dẫn đường dịu dàng mà điềm tĩnh, dẫn cô đi từng bước từng bước trở về với hồi ức...

Cô đi tới gian phòng ở cuối hành lang tầng hai tại căn biệt thự, đẩy cửa ra.

“Em nhìn thấy gì?” Anh hỏi.

“Ngái Tiểu Anh nằm dưới đất rất rõ ràng, váy trắng, giày da màu hồng, đôi mắt đen mở to không có ánh sáng.”

Lúc ấy cô không dám nhìn nhiều, hình ảnh bây giờ lại rõ như in.

“Cô bé ấy có đáng vẻ ra sao?”

Chân Ý nhắm mắt lại, miêu tả: “... Tóc hơi xoăn, tết thành hai bím, buộc bằng nơ bướm màu trắng. Bởi vì tóc dính đầy máu, chiếc nơ... Không đúng, khoan đã!”, cô nhìn lại: “Chiếc nơ bướm của Tiểu Anh có điều bất thường.”

“Bất thường ở đâu?”

“Cách buộc hai chiếc nơ bướm khác nhau!”

Sau khi mẹ cô bé buộc nơ bướm cho cô bé, có ai đã buộc lại một chiếc ư? Tại sao chứ?

Ngôn Cách thấy hơi thở cô trở nên dồn dập, vươn tay nắm lấy nắm tay lạnh lạnh của cô. Hơi ấm bất chợt ấy chạm tới đáy lòng Chân Ý, bên tai là giọng nói thật thà của anh: “Đừng nghĩ lung tung, xem những chỗ khác trước đi.”

Cô bình ổn lại, nhìn xung quanh: “Trên thảm có rất nhiều vết máu, chân bàn trà, chân ghế sofa cũng có máu, hình dạng và cách phân bố rất có quy tắc.”

Theo lý thì không thể như vậy. Chết tiệt, cô đã để ý thấy từ đầu, tại sao sau này trí nhớ lại hỗn loạn chứ? Tâm trạng cô lại trở nên thất thường, nhưng bàn tay ấm áp của anh hơi siết chặt, nắm lấy tay cô, như bao lấy trái tim cô.

Chân Ý lại tập trung tới Tiểu Anh: “Ren váy công chúa dính lá và cỏ xanh, trên giày có chút bùn đất. Đứa bé đeo chiếc ví đầm trẻ con màu đỏ, túi mở ra, bên trong là váy nhỏ viền ren, dây chuyền, vòng tay và vương miện...”

Còn có... Chân Ý cau chặt mày, lần đầu nhìn không kỹ, nhưng sau khi cô gọi điện thoại rồi trở về, hình như cô nhìn thêm mấy lần nữa, rõ ràng đã thấy gì đó, sao lại không nhớ nổi?

Ngôn Cách biết đã đến giới hạn, có một phần trí nhớ không thuộc về cô.

“Chân Ý!” Anh đứng phất dậy, nắm lấy bả vai cô, siết rất chặt, căng thẳng cực kỳ. “Chân Ý, đừng nhìn nữa, mở mắt ra đi, nhìn tôi!”

Chân Ý chậm rãi mở mắt nhìn anh, bình thản vô cùng.

Trái tim Ngôn Cách bỗng dưng lạnh buốt, ngón tay nhẹ nhàng buông bả vai cô ra.

Tỉnh lại sau lúc thôi miên nông, Chân Ý lọt vào một đôi mắt đen trong veo. Ngôn Cách kè sát cô, gương mặt tuấn tú mang chút hoang mang. Trong trí nhớ, hình như anh chưa bao giờ có ánh mắt này.

“Sao thế?” Cô hỏi.

Ngôn Cách sửng sờ một giây rồi lập tức trấn tĩnh trở lại. Có lẽ vấn đề của cô vẫn chưa đến nỗi nghiêm trọng. Anh ngồi xuống ghế, nhưng không dời mắt, chăm chú sâu xa. Chân Ý cho rằng đây là ánh mắt nghiêm túc khi làm việc của anh, cho dù biết nhưng rất khó không rung động.

Cô vuốt tóc, khẽ nói: “Em đã nhớ lại rất nhiều việc, cảm ơn anh.” Vừa cup mắt, cô trông thấy trên mu bàn tay phải của anh có một vết đỏ nhạt màu, do cô vừa cào phải. Cô chuyển mắt đi.

“Đúng rồi, còn có một việc.” Chân Ý lấy một tấm ảnh in ra khỏi túi, sáng nay cô mới tìm thấy nó ở trên mạng. “Hình như em trông thấy bố của Ngải Tiểu Anh ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi không ra. Có điều em nhớ lúc ấy anh cũng có ở đó thì phải.”

Ngôn Cách thoáng nhìn đã nhận ra ngay, vài giây sau mới ngược mắt lên, vẻ mặt mơ hồ: “Người cùng với chị họ của em...”

Chân Ý chưa ngộ ra ngay: “Người cùng với...?”

Ngôn Cách cúi đầu nhìn bệnh án trong tay, vẻ mặt khó nói: “Người vụng trộm đó.”

Đầu óc Chân Ý nổ tung, nhớ ra rồi. Vào buổi chiều oi ả ấy, cô và anh trốn trong tủ, người cô nóng bừng, tập trung tất cả sự chú ý vào anh, thậm chí không còn lòng dạ nào quan tâm chuyện chị họ vụng trộm động trời ấy, càng không có lòng dạ nào xem mặt mũi của người đàn ông kia.

Ngôn Cách khép bệnh án lại, hờ hững hỏi: “Vẫn chưa nhớ ra à?”

“Nhớ ra rồi.” Chân Ý cúi đầu. Cô không chỉ nhớ từng đó, không chỉ chuyện chị họ và người đàn ông kia đã làm mà còn cả chuyện cô và Ngôn Cách đã làm trong chiếc tủ quần áo chật hẹp. Và cả mùi hương, hơi nóng, cây dâu, mặt trời, tiếng ve, lá trúc xào xạc, làn da, mồ hôi, cảm giác hừng hực... của buổi chiều hè ấy. Giờ này nhớ lại, thật đúng là xấu hổ.

Ngược lại Ngôn Cách không tỏ vẻ khác thường, đứng dậy kéo rèm cửa, hé mở cửa sổ sát đất. Con gió mang theo mùi hương dịu dịu của thảm cỏ ùa vào. Chân Ý ngồi dậy, ánh mắt di chuyển theo anh. Anh đứng lặng yên bên cửa sổ, gió thổi đong đưa vạt áo blouse trắng, rất lâu sau, anh quay đầu lại, muốn nói gì đó nhưng chuông báo đã reo tiếng lạnh lạnh.

Anh đi tới bên cạnh bàn, ngón tay dài nhấn tắt chuông báo, nói: “Tôi có chút chuyện, nếu không ngại thì đợi tôi mười phút.”

Chân Ý gật đầu, đưa mắt nhìn anh rời đi. Anh vừa đi, trái tim yên bình của cô lập tức trở nên hỗn loạn: Bố của Tiểu Anh là người vụng trộm với Thôi Phi năm đó? So với chuyện này, còn một chuyện khác găm chặt vào đầu óc cô hơn. Cô ngồi thừ trên ghế tựa, mặt ửng hồng, bèn đứng dậy tới bên cửa sổ hóng gió.

Con mưa đã ngớt, chỉ còn lất phất vài hạt mưa bụi. Cô chăm chú nhìn sân cỏ ngoài cửa sổ, hít thật sâu, muốn chuyển dòng suy tư nhưng không biết tại sao lại không thể không chế suy nghĩ. Ký ức năm ấy cứ ào ạt ùa về.

Đây là một mùa hè tươi đẹp biết bao!

Hồi trung học, buổi trưa cô không về nhà, bởi vì cô ở tầng áp mái, thật sự quá nóng. Nhưng buổi trưa hôm ấy, nước trái cây của cô bị đổ vào váy, màu đỏ choét thật khó coi, cứ như đến tháng vậy. Ngôn Cách về nhà cùng cô, vốn định đợi dưới tòa nhà nhưng Chân Ý nói: “Trong nhà không có ai, lên uống cốc nước ô mai nhé.”

Sau khi đi lên, Ngôn Cách phát hiện Chân Ý không hề cường điệu, hình dung nhà cô bằng từ lòng hấp hoàn toàn không quá đáng. Vừa vào nhà, anh đã cảm thấy bị bao quanh bởi luồng khí nóng ẩm và rịn rịn, toàn thân như bị bao phủ bởi màng bọc thực phẩm, không tài nào thở nổi. Nhưng lòng anh bình thản vô cùng, không hề khó chịu vì điều này.

Chân Ý rót cho anh nước ô mai đá, lấy quả vải đã ướp lạnh cứng đờ đến mức nứt vỏ, từng quả nằm trên khay, cười toe toét với anh.

Ngôn Cách không ăn, lẳng lặng dời mắt đi. Chân Ý bóc một quả bỏ vào miệng, bị thịt vải đóng băng kích thích tới mức rụt cổ. Hàm răng cô cắn lớp đá vang tiếng “rột rột”, cổ họng phát ra một chuỗi âm thanh kỳ quặc, nhồm nhoàm cảm thán: “Quá lạnh, quá đã!”

Ngôn Cách im lìm nhìn cô rất lâu rồi lại lặng lẽ dời mắt đi. Chân Ý bóc một quả khác, đưa đến trước mặt anh, trắng nõn nà, thịt vải đóng băng trong vắt tỏa hơi lạnh: “Ngon lắm đấy, anh nếm thử đi.”

Anh không ăn. Cô đưa thịt quả vải tới sát môi anh: “Nếm thử đi!”

Hơi lạnh trên quả vải thấm vào da anh lạnh buốt, anh hờ hững liếc nhìn rồi quay đầu đi.

“Tay em sắp tê cóng đến nơi rồi.” Cô cường điệu kêu gào.

Anh quay đầu lại, cầm lấy quả vải trong tay cô thả vào đĩa, nói: “Anh sẽ ăn, em mau thay quần áo đi.”

Chân Ý cúi đầu nhìn vệt nước trái cây trên váy, chạy vội vào phòng, trên đường còn nói: “Thật sự không thích mặc váy chút nào, nhưng thứ Hai lại phải mặc váy đồng phục. Nếu mặc quần, dạng chân ra thì nước trái cây đổ xuống đất rồi. Hôm nay em theo thói quen ngõ váy là quần, kết quả vừa dạng chân ra, cái váy liền hứng trọn...”

Ngôn Cách: "..."

Anh uống hết nước ô mai rồi rửa sạch và cắt cốc. Trông thấy quả vải múp míp kia, anh bỏ vào miệng. Thịt vải cứng giòn hòa với nước quả ngọt thanh chảy vào cổ họng, mát lạnh bất ngờ. Anh cắt chỗ vải còn lại vào tủ lạnh, rửa sạch đĩa rồi cắt đầu ra đáy, sau đó đi tìm Chân Ý. Tới cửa phòng cô, anh lại ngẩn người.

Phòng ngủ của cô không có cửa, cô đang đưa lưng về phía anh thay quần áo. Thân thể thiếu nữ mỏng mảnh mịn màng, vòng eo rất nhỏ, đôi chân thon dài hết như tác phẩm nghệ thuật.

Ngôn Cách lập tức tránh sang một bên, đôi tai của thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi như thiếu như đốt.

Chân Ý nhanh chóng đi ra, thấy anh thì lấy làm lạ: "Sao tai anh đỏ thế, có phải nóng quá không?"

Ngôn Cách im thin thít, lắc đầu rồi lại gật đầu, bản thân anh cũng không rõ, nhắc chân đi ra ngoài.

Mới cất bước đã có người mở cửa. Một giây sau, một nam một nữ ôm nhau men theo bức tường quần quýt tiến vào vòm cửa. Chân Ý tinh mắt, nhìn qua cái tủ chạm rồng thấy đó là Thôi Phi đã có chồng và một người đàn ông trẻ tuổi. Người nọ không phải Thích Hành Viễn chồng chị ấy. Cô giật thót, kéo Ngôn Cách vào phòng. Nhưng trong phòng không có chỗ để núp, cô không chút nghĩ ngợi kéo cửa tủ quần áo ra.

Ngôn Cách sừng sốt một giây, liếc thấy váy vóc nội y của Chân Ý treo trong tủ, đỏ mặt tía tai. Anh lắc đầu, không chịu trốn vào. Ngoài kia, âm thanh của hai người đó đã tới gần hơn, Chân Ý sốt ruột, khẽ ra lệnh: "Vào đi!"

Ngôn Cách lại lắc đầu, mặt đỏ bừng nhưng hết sức bình tĩnh, vẻ mặt sắp chết vẫn bất khuất, nói bằng khẩu hình: Không!

Chân Ý nghiến răng: "Anh muốn để họ biết chúng ta bắt gặp họ vụng trộm ư?"

Ngôn Cách cau mày, bất đắc dĩ cúi người, khom mình tiến vào tủ quần áo của Chân Ý.

Chân Ý trốn theo vào, đóng cửa tủ lại.

Ngoài kia, tiếng động kỳ lạ mà nóng bỏng của đàn ông và phụ nữ lớn dần thêm. Chân Ý tò mò, nhìn ra ngoài qua khe hở, chỉ liếc nhìn đã rút lại ngay, suýt nữa đụng phải Ngôn Cách. Vừa nhìn, mặt anh đã đỏ hết rồi.

Tủ quần áo rất nhỏ, vóc dáng Ngôn Cách quá cao, chân dài gập lại. Lúc Chân Ý chui vào không chú ý, ngồi giữa hai chân anh. Tư thế mờ ám này khiến Ngôn Cách lúng túng cực kỳ, nhưng không động đậy nổi.

Chiều mùa hạ, trong tủ quần áo tại tầng áp mái tòa nhà kiểu cũ, không khí nóng lên từng giây từng phút, cứ như ngâm mình trong nồi cháo sôi sùng sục, trơn trượt, nhóp nhóp, nóng bức. Đâu đâu cũng hừng hực, xua đi không nổi. Cứ như mỗi một lỗ chân lông đều đang mặc sức tiết mồ hôi.

Chiếc váy liền Chân Ý vừa mới thay giờ phút này đã dính chặt vào người cô. Trong tủ quần áo tối tăm, tiếng hít thở dần dần trở nên nặng nề, phả hết vào gò má hai người. Càng khủng hoảng hơn, bàn ăn ngoài kia đung đưa kẽo kẹt. Chân Ý đỏ mặt, cảm thấy ngứa ngáy như bị muỗi đốt, còn nóng đến khó chịu, không dẫn được bèn len lén liếc nhìn Ngôn Cách.

Anh ngồi lặng yên, cụp mắt, vẻ mặt rất thuần khiết. Có điều, trên trán cũng rỉ ra những giọt mồ hôi lấm tấm. Áo sơ mi của anh dán sát vào người, chiếc cà vạt nhỏ màu đen tuyền vẫn kiêu ngạo và thanh lịch như thế, mang cảm giác xa cách mê hoặc.

Anh bỗng có cảm giác mát lạnh thấu tim, trong chiếc tủ gỗ nóng nực này, quả thật ngấm vào lòng như khối băng. Ngôn Cách quay đầu lại, Chân Ý đang thổi gió cho anh.

Cô kê sát bên anh, cái miệng nhỏ nhỏ chu lên thành hình tròn, quai hàm phồng lên rồi hóp lại, thổi ra luồng gió mát mẻ. Anh thấy giọt nước chảy xuôi theo cái cổ trắng ngần mịn màng của cô, ản vào bờ ngực rồi biến mất.

Lần đầu tiên Ngôn Cách cảm thấy hơi nóng khiến con người khó chịu đến vậy. Anh nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của cô, không biết mình đang nghĩ gì, nhưng giây tiếp theo, anh cúi đầu xuống kê sát vào cô, nhẹ nhàng thổi gió cho cái cổ trắng nõn của cô.

Người Chân Ý run lên, mát quá đi mát! Cảm giác dễ chịu chưa từng có lan tràn khắp thân thể. Hai người đều không lên tiếng, kê sát nhau, nhẹ nhàng thổi gió cho đối phương.

Ngoài tủ quần áo, người phụ nữ vui sướng rên rỉ, kêu thét nói rất nhiều lời xa lạ và táo bạo, từng chữ từng chữ kích thích thần kinh của họ. Trong tủ quần áo tràn đầy hương vị cấm kỵ.

Chân Ý không biết Ngôn Cách có cảm giác gì, nhưng cả người cô nóng bừng bừng, đáy lòng như có hàng vạn con kiến lửa đang bò, ngứa chết đi được nhưng không có chỗ gãi. Độ tuổi mười lăm, mười sáu, thừa thiếu thời vô vàn tò mò...

Nghĩ tới chuyện xa xôi ấy, Chân Ý bỗng run rẩy, nổi hết cả da gà. Hơi nóng khiến người ta khó thở trong tủ quần áo ngày hè cứ thế xuyên qua thời gian không gian đi tới hiện tại. Rõ ràng trời đang đổ mưa, nhưng cô lại nóng đến khó chịu. Đẩy cửa sổ sát đất ra để cơn gió ủa vào, cô rùng mình, ra lệnh cho bản thân đừng nghĩ nữa.

Để phân tâm, cô gọi điện cho Biện Khiêm. Biện Khiêm bắt máy rất nhanh, dường như đã chờ đợi rất lâu. Anh hỏi: “Tiểu Ý, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Bây giờ rất khó nói.” Cô cực kỳ áy náy. “Em muốn bảo vệ ông nội, em không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, cũng xin anh đừng lo lắng, đừng hỏi em. Khi nào em tìm ra manh mối, em sẽ nói cho anh biết trước tiên, có được không?”

Biện Khiêm nghe cô nói vậy thì không hỏi nhiều nữa, chỉ nói: “Được, anh không quấy rầy em, nhưng nếu gặp phải khó khăn gì, hãy nhớ anh nhất định sẽ giúp em vô điều kiện.”

Mắt Chân Ý ươn ướt, cô gật đầu: “Em biết.”

Đặt điện thoại xuống, cô hít sâu, nhìn khắp căn phòng. Đây là phòng nghỉ của Ngôn Cách. Nơi cô vừa nằm là chiếc giường anh thường nghỉ ngơi. Đãi ngộ này... Cô được xem như bệnh nhân đặc biệt của anh đây mà. Căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, không có một đồ vật dư thừa nào.

Cô buồn chán vô cùng, trong lúc vô tình kéo một ngăn bàn ra, bỗng sững sờ. Trong đó đặt một đồng móc chìa khóa. Cô không thể nào tin nổi.

Năm ấy, cô vất kiệt bản thân, đạt bảy giải nhất ở đại hội thể dục thể thao. Cô rất kiêu ngạo nói với Ngôn Cách: “Em giỏi không, bảy phần quà đấy.”

Ngôn Cách: “Đều giống nhau cả, anh lấy một phần là được.”

Chân Ý lườm anh: “Không được!”

“... Được rồi.”

Cô hớn hờ cầm giấy khen chạy đi lĩnh thưởng, kết quả thầy thể dục đưa tới bảy túi bột giặt hiệu Đại Bàng to đùng.

Chân Ý há hốc miệng, cực kỳ bi thương: “Sao cái này có thể làm phần thưởng chứ?!”

Thầy thể dục nói: “Đừng vội mà, vẫn còn nữa.”

Thế rồi thầy ôm ra bảy chai nước tẩy rửa, bảy bịch giấy vệ sinh, bảy bánh xà phòng, bảy chai dầu gội đầu... Tất cả đều là thứ học sinh nội trú mới cần.

Chân Ý đòi chết đòi sống, cô nào có mặt mũi tặng Ngôn Cách bột giặt, nước tẩy rửa và giấy vệ sinh chứ?

Đang lúc cô sắp nổi khùng thì Ngôn Cách ung dung nói: “Cái này cũng được.”

Chân Ý tập trung nhìn lại, bịch giấy vệ sinh đê trên bảy cái móc chìa khóa, trên móc in hình Châu Kiệt Luân tóc tai dị hợm. Gia công cầu thả, tệ đến mức không thể tệ hơn được nữa.

Cô bị đả kích, quả thực sắp khóc đến nơi, không ngờ Ngôn Cách bỏ hết bảy chiếc móc khóa vào túi áo, bình thản nói: “Vừa hay nhà anh nhiều chìa khóa.”

Năm ấy Chân Ý chưa từng nghĩ, chìa khóa có nhiều thế nào đi nữa thì một cái móc khóa là đủ rồi. Cô cảm thấy xấu hổ vô cùng, buồn bã nói: “Anh có thể vứt chúng đi.”

Mà bây giờ, bảy chiếc móc khóa xuyên thành một chuỗi, lẳng lẳng nằm trong ngăn kéo. Trên đó treo vài chiếc chìa khóa lớn nhỏ khác nhau. Anh vẫn luôn dùng chúng. Cô không hiểu tại sao anh vẫn còn giữ, vẫn mang theo bên mình thứ xấu xí thế này.

Tay nắm cửa chậm rãi chuyển động, Chân Ý hoàn hồn, đóng ngăn kéo quay người đứng thẳng. Một giây sau, Ngôn Cách xuất hiện tại cửa. Chiếc áo blouse trắng khoác trên thân hình cao ráo của anh, rõ ràng không có gì khác biệt so với phút rời đi khi nãy, nhưng giờ đây trông thấy lại khiến cô động lòng. Khoảnh khắc này, cô thoáng thất nghĩ rằng, nếu có thể trở lại quá khứ, vậy sẽ tốt đến nhường nào?

Ngôn Cách đóng cửa lại, ngược mắt hỏi cô: “Vẫn muốn khóc à?”

Vốn dĩ không muốn, nhưng một câu nói lại khiến trái tim cô đau âm ỉ. Cô lắc đầu.

“Đây là sổ di động của tôi.” Anh tiến tới, đưa cho cô một tờ giấy viết hai dãy số với nét chữ rõ ràng. “Hàng đầu tiên là số công việc, hàng thứ hai là số cá nhân.”

Chân Ý không biết liệu anh có để tâm chuyện cô không gọi điện được cho anh không. Cô lưu số điện thoại, chuẩn bị từ biệt.

“Khoan đã.” Ngôn Cách nói: “Chân Ý, nếu vụ án này có gì cần tôi giúp đỡ thì cứ việc nói với tôi.”

Cô không biết sao anh bỗng dừng quan tâm cô tới vậy. “Đêm nay em muốn quay trở lại hiện trường phát hiện vụ án, anh có thể đi cùng em không?”

“Có thể.”

“Cảm ơn.” Cô đi một bước rồi quay lại. “Anh không coi thường em ư? Dù em không nhớ rõ, nhưng rõ ràng em không ngăn cản chị họ, còn quan sát toàn bộ quá trình, hình như giữa chừng...” Cô day huyệt thái dương. “Còn chỉ điểm nữa.”

Vốn muốn nhân cơ hội giả vờ giúp đỡ để tìm ra chân tướng; nhưng hình như kết quả là biến thành giúp đỡ thật sự. Đây là cách lý giải của Chân Ý về chuyện xảy ra đêm qua.

Ngôn Cách chỉ lắng nghe, giải thích đơn giản: “Chân Ý, em say rượu, ý thức mơ hồ. Tôi cho rằng đây không phải lỗi của em.”

Chân Ý rung động, chỉ bằng một câu nói của anh mà hòn đá nặng nề đè trong lồng ngực cứ thế tan vỡ. Sống mũi cô cay xè, nhưng cuối cùng dần lại.

“Cảm ơn anh.”

Cô chuẩn bị rời đi, lúc tới cửa, trái tim lại như bị bảy chiếc móc khóa trong ngăn kéo của anh níu kéo. Cô siết chặt tay nắm cửa: “Ngôn Cách?”

“Hả?”

Trong lòng cô thật sự rất tiếc nuối.

“Tại sao khi đó chúng ta lại chia tay?”

“...”

“Ngôn Cách, anh để em một mình ở nơi quỷ quái đó, không trở về cứu em, cũng không xuất hiện nữa.”

“... Xin lỗi, là lỗi của tôi.” Anh nói.

Dêm đã về khuya, biệt thự sau khách sạn ở khu nghỉ dưỡng không một tia sáng. Chân Ý ngồi xỏm đưa tay lần mò dưới tấm thảm trước cửa. Ngôn Cách đến đây cùng cô khẽ nói: “Em làm gì thế?”

Cuối cùng cô đã tìm được, rút ra cho anh nhìn, là một chiếc chìa khóa.

“Em bảo Thôi Phi làm vậy. Em nói với chị ấy, ngộ nhờ cảnh sát điều tra được đây là nơi xảy ra vụ án, có thể thoát thác rằng người nhà họ Thích không thường xuyên tới đây, chìa khóa đặt dưới thảm, ai cũng có thể vào. Nhưng em có ý đồ riêng, nếu lúc ấy không tìm được đầy đủ đầu mối, có thể trở lại hiện trường điều tra.”

Ngôn Cách im lặng. Thật ra đêm đó, dù rằng mỗi mệt, dù rằng say khướt, dù rằng kinh hoàng, nhưng trong tiềm thức, Chân Ý vẫn có cách xử lý rất tinh táo. Nếu Chân Ý có số điện thoại của anh, nếu anh nhận được điện thoại của Chân Ý, có lẽ tình huống đã khác hẳn. Là anh hại cô.

Đóng cửa lại, biệt thự vắng lặng như tờ, ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, tranh sáng tranh tối, trông hơi đáng sợ. Chân Ý cẩn thận bật đèn pin, lên tầng hai, đi qua hành lang, tìm được căn phòng xảy ra vụ án. Đẩy cửa vào, nơi để thi thể của Ngải Tiểu Anh đã được dọn dẹp từ lâu. Ngôn Cách hỏi: “Ngoại trừ thi thể không có ở đây, nơi này có gì khác đêm xảy ra vụ án?”

Chân Ý lắc đầu. Ngôn Cách và cô đều đoán ông nội không phải là hung thủ, nhưng không có chứng cứ, lần này tới đây muốn tìm kiếm thử.

Hai người chia nhau ra hành động, xem xét thật kỹ mỗi góc ngách trong phòng. Nhưng Thôi Phi và bác gái dọn dẹp đâu ra đấy, đã sạch tinh tươm. Căn phòng quá tối, ánh sáng từ điện thoại di động lại có hạn nên hai người tìm kiếm rất vất vả mà vẫn không có tiến triển gì.

Chân Ý ngồi bệt xuống thảm, day đôi mắt nhức mỏi, than thở: “Muộn mất rồi.”

Ngôn Cách đi tới đứng cạnh cô: “Em không giúp đỡ dọn dẹp à?”

“Ừ.”

“Nếu chỉ dựa vào hai người họ, chắc chắn dọn dẹp sẽ có sơ sót.”

“Hay là chúng ta báo cảnh sát đi, để cảnh sát tới tìm.”

“Còn em?”

Chân Ý sững sốt, cúi đầu: “Mặc dù ban đầu em giả vờ chỉ điếm, định bụng điều tra chân tướng; nhưng sự thật là em đã chỉ điếm cho họ mà không điều tra và ngăn cản. Tình huống thế này có lẽ bị xem như có tham gia. Em...” Cô hoàn toàn không nhớ mình đã lên kế hoạch cho một vụ phi tang thì thế không chê vào đâu được.

“Em nên nhớ về sau đừng uống say nữa.” Anh nhẹ nhàng ngăn không cho cô tự trách.

“Thế bây giờ...”

“Trước tiên đừng báo cảnh sát.” Ngôn Cách nói. Bây giờ báo cảnh sát, Chân Ý không nhớ rõ chi tiết đêm ấy sẽ bị liên lụy, nhưng cả nhà Thôi Phi hoàn toàn không hề hấn gì.

Chân Ý bình tĩnh lại: “Em hiểu rồi, thậm chí em còn không biết họ vút Tiêu Anh ở đâu. Không có chứng cứ, chúng ta tự tìm trước ư?”

“Ừ.”

Chân Ý nhớ lại cảm giác khi nhìn thấy hiện trường vụ án lần đầu, bình tĩnh phân tích: “Ông nội vẫn ngồi ăn bánh ngọt ở phòng khách nhỏ, nếu ông nội không phải là hung thủ, có lẽ đây không phải hiện trường vụ án. Điều này giải thích vết máu theo quy luật trên sàn nhà và chân bàn trà. Không giống bất ngờ bắn lên mà như được vẩy lên vậy.”

Nghe thế, Ngôn Cách ngồi xổm xuống xem chân bàn trà và sofa, đã lau khô sạch sẽ rồi. Nhưng... anh nhắc bàn trà lên, khều dưới chân bàn trà, thấy còn vết máu đã khô. Chân Ý quỳ xuống cạnh anh, rọi đèn pin vào, thứ bột kia đỏ chói khác lạ. Không phải là máu.

Dưới luồng sáng, mặt Chân Ý bình tĩnh hẳn: “Quả nhiên em bị Thôi Phi giờ trò rồi.”

Hai người đi ra ngoài. Trên tường hành lang treo tranh, mang sắc thái kỳ dị giữa bóng tối, như thể mỗi một khung ảnh đều chứa đựng thế giới ta không nhìn tỏ. Trong bóng tối, chiếc thảm nuốt hết tiếng bước chân, trong căn biệt thự rộng lớn không có lấy một tiếng động. Chân Ý ôm chặt lấy mình theo bản năng: Nếu không có Ngôn Cách ở bên thì quả thật hơi đáng sợ.

Ngôn Cách thấy vậy, chân chừ một lát rồi hỏi: “Lạnh à?”

“À, không lạnh. Đang suy nghĩ.” Từ đầu đến cuối chân mày cô vẫn nhíu chặt, không giãn ra chút nào.

“Nghĩ gì thế?”

“Rõ ràng là Thôi Phi chuyên đưa trẻ từ nơi khác đến; xét thấy di chuyển thi thể ở khoảng cách xa thì quá nguy hiểm, mà tính cách Thôi Phi lại cẩn thận, ngay cả phi tang thi thể cũng phải kéo em vào theo. Vì thế khả năng cao nhất là vụ án xảy ra ở góc nào đó trong biệt thự. Nên tìm từ đâu đây?”

Lúc nghiêm túc, cô sẽ cau mày theo thói quen, khuôn mặt nhỏ được bóng tối tôn lên trắng muốt, thoạt nhìn nghiêm cẩn và khó gần.

Ngôn Cách nhìn cô vài giây mới chậm rãi dời mắt đi, nói: “Chắc chắn hiện trường vụ án thật sự đã được dọn dẹp, muốn tìm không phải chuyện dễ dàng. Hay là bắt tay từ người tình nghi trước.”

“Người tình nghi ư? Đêm đó có Thôi Phi, Thích Hành Viễn, bác gái và cả Tề Diệu. Nếu như xét từ động cơ giết người...” Vừa lúc cô vòng qua khúc quanh, tia sáng đèn pin rơi lên tường, chiếu sáng một khuôn mặt vạm vỡ mà hải hùng!

Chân Ý giật bắn, suýt nữa hét âm lên, lập tức bắt lấy cánh tay Ngôn Cách. Chùm sáng trắng bệch chiếu lên bức tường đối diện, chỉ là một bức tranh. Trái tim cô như gõ trống, nhận ra mình dán sát lấy Ngôn Cách, cảm thấy không ổn bèn vội vàng buông anh ra. Thấy mình làm nhàu áo sơ mi của anh, còn đưa tay vuốt lại.

Ngôn Cách cúi đầu liếc nhìn, đúng là cô sợ hết hồn, mặt hơi tái đi. Anh không hoảng sợ, nhưng trái tim lại đập loạn nhịp vì cô bỗng dung ôm lấy cánh tay anh, rúc vào anh như con vật nhỏ sợ hãi.

Trên tường treo một bức tranh kỳ dị mà khủng khiếp, một bé gái đứng giữa hành lang xinh đẹp, quay mặt vào một cửa phòng. Cánh cửa mở hờ, một cô bé khác đứng ở cửa đối diện với bé gái này. Trong phòng không bật đèn, ánh đèn ngoài hành lang chiếu một luồng sáng vào phòng, có thể thấy căn phòng rất xinh đẹp tinh xảo, nhưng nơi tối tăm hai bên luồng sáng lại như bãi rác, đặt đủ loại thi thể, tạo thành sự đối lập rõ rệt với vẻ rực rỡ trên đường ánh sáng.

Chân Ý thầm sợ hãi: “Thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của nghệ sĩ.”

“Đâu khó hiểu.” Ngôn Cách nhìn bức tranh ấy, nói thản nhiên: “Có thể đây là bên ngoài và bên trong, bên ngoài đường hoàng đạo mạo, bên trong lại âm u gian ác. Cũng có thể là ý thức và tiềm thức, mặt ý thức ngời ngời sáng rõ, mặt tiềm thức thì tối tăm đáng sợ. Còn có thể là...”

Mặt Chân Ý sa sầm. Anh thấy vẻ không biết nói sao của cô bèn chậm rãi ngâm miệng.

Chân Ý lẩm bẩm: “Hừ, đúng là bác sĩ tâm thần, chỉ có anh mới hiểu được nghệ thuật biến thái.”

Ngôn Cách khẽ mím môi: “Thật ra là bác sĩ...”

Chân Ý liếc xéo.

“Ừ, thế nào cũng được.” Anh nói.

Trong lòng Chân Ý buồn cười không chịu nổi; rõ ràng việc lớn ập xuống đầu, giờ khắc này lại cảm thấy nhẹ nhõm vô cớ.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân lặng lẽ. Trái tim Chân Ý lạnh toát, liếc nhìn Ngôn Cách, quá nửa đêm rồi còn có ai tới chứ?

Ngôn Cách khẽ nhíu mày, vươn tay định kéo cô đến bên mình, nhưng Chân Ý gạt tay anh ra. Ngôn Cách ngẩn người, phản ứng đầu tiên của cô lại là bảo vệ anh. Chân Ý quay phắt người lại, lợi dụng tia sáng, định đá người kia xuống tầng.

“Tiểu Ý, là chị đây.”

“Sao chị lại ở đây?” Chân Ý bật công tắc trên tường, quan sát Thôi Phi với vẻ mặt không mấy tốt đẹp.

“Lời này hẳn do chị hỏi mới đúng.”

“Tôi tới điều tra nguyên nhân cái chết của Ngải Tiểu Anh, chị đến càng tốt, không cần mò mẫm nữa.” Giọng Chân Ý lạnh tanh.

“Nguyên nhân cái chết? Không phải chị đã nói với cô là ông nội...”

“Chị câm miệng cho tôi!”

Thôi Phi ngạc nhiên: “Cô uống nhầm thuốc đây à.”

“Cùng chị sống dưới một mái nhà bao nhiêu năm, nhưng tôi không nhận ra chị nữa rồi.” Vẻ mặt Chân Ý lạnh lùng đến đáng sợ. “Dù Ngải Tiểu Anh có quan hệ gì với chị, dù chị có gây ra chuyện hèn hạ nào đi nữa, nhưng lợi dụng ông nội gánh chịu tiếng xấu thay người khác, lương tâm chị bị lợn gặm mất rồi hả?”

Vẻ mặt Thôi Phi vẫn vậy: “Tiểu Ý, cô không thể chấp nhận, nhưng sự thật đúng là như thế.”

Chân Ý giơ bàn tay dính đầy bột phấn màu đỏ lên: “Vết máu khô sẽ biến thành màu đen, còn thứ “máu” này là màu nước Thích Hồng Đậu vẽ tranh. Dùng đồ của con gái chị bố trí hiện trường, chị làm mẹ tốt thật đấy!”

Thôi Phi lắc đầu: “Hồng Đậu không vẽ tranh ở vị trí cố định, màu nước rơi ở hiện trường đâu có kỳ lạ.”

“Vậy ư?” Chân Ý gạt đầu đầy bột phục. “Vậy bố của Ngải Tiểu Anh thì sao, chị rất thân quen ư?”

“Không quen.”

Diễn xuất tốt thật.

“Anh ta tên Ngải Trình, là người đã từng quan hệ tình dục với chị, sao chị không nhớ chứ?”

“Gì cơ”?”

“Chị họ à, hồi trung học tôi từng bắt gặp chị vụng trộm với anh ta, khi đó Hồng Đậu mới một, hai tuổi thôi.”

Khóe miệng Thôi Phi giật nhẹ: “Cô nhận nhầm rồi. Chị không...”

“Ồ trên bàn ăn trong nhà.” Chân Ý ngắt ngang. “Tôi không nhìn lầm, và chị cũng sẽ không quên. Bởi vì rất rõ ràng, hôm đó hai người đã phát huy hơn hẳn bình thường.”

Đôi mắt Ngôn Cách hơi chuyển động, môi mấp máy.

“Cô...” Thôi Phi không ngờ nhiều năm trước mình lại diễn một bộ phim người lớn cho em gái xem. Cổ chị ta đỏ ửng, không thể nào chống chế. “Cô có nói với...”

“Không nói một chữ với ai cả.” Cô sẽ không ngốc đến mức nói Ngôn Cách cũng có mặt.

Thôi Phi không hề thoải mái. Bị khui vết nhơ, toàn thân chị ta đều bút rút: “Cảm ơn cô đã giữ bí mật giúp chị.”

Chân Ý thờ ơ: “Thôi Phi, chị nói thật đi.”

Trở lại vấn đề chính, Thôi Phi lại lắc đầu: “Đó là chuyện rất nhiều năm về trước, chị và anh ta đã sớm không liên quan gì tới nhau rồi. Chân Ý, là ông giết Ngải Tiểu Anh.”

Lúc này, Ngôn Cách đứng bên lên tiếng: “Chị Thôi, tôi nghe Chân Ý từng nói đến chuyện này, có thể hỏi chị vài câu không?”

“... Ừ, có thể.”

“Chị nghe thấy trên tầng có tiếng động?”

“Đúng, tôi...”

“Tiếng động gì?” Anh ngắt lời.

“Tiếng hét của trẻ con.”

“Chị chạy lên tầng ngay phải không?”

“Phải.”

“Chị thấy ông bóp cổ Ngải Tiểu Anh?”

“Ừ.”

“Vì thế chị vội vàng kéo ông ra?”

“Đúng vậy.”

“Trên đầu Ngải Tiểu Anh có rất nhiều vết thương?”

“Phải.”

“Chị nghe thấy tiếng động liền chạy lên tầng ngay phải không?”

“... Đúng vậy.” Ngập ngừng.

“Đầu Ngải Tiểu Anh bị đánh nhiều lần, sau đó bị bóp cổ. Lúc chị lên tầng, cô bé đã tắt thở rồi, xin hỏi, chị nghe thấy tiếng thét của con bé từ đâu?”

“...” Trán Thôi Phi rịn mồ hôi, sắc mặt tái mét.

Ngón tay dài của Ngôn Cách ấn nút ghi âm mang theo người: “Dĩ nhiên, tôi hỏi những vấn đề này không phải để giúp chị thông đồng cho lời khai.”

Chân Ý nín thở, rồi chậm rãi thở ra, nhìn gương mặt nghiêng tuấn tú của Ngôn Cách, khẽ cắn môi: Chết tiệt, thật muốn chiếm anh làm của riêng quá!

Ngôn Cách lẳng lặng nhìn Thôi Phi, giọng điệu xa cách: “Chị Thôi, thời điểm xảy ra vụ án, chị ở bên chồng chị phải không?”

“Đúng vậy.” Thôi Phi trả lời chắc nịch rồi lo lắng day trán.

“Ở đâu, làm gì?”

“Bàn chuyện ở phòng khách.” Trả lời rất nhanh.

“Ai có thể chứng minh cho anh chị?”

“Chỉ có hai người chúng tôi thôi.” Thôi Phi tự cho rằng bản thân trả lời kín kẽ.

“Ừ, rất tốt.”

Ngôn Cách gật đầu, thản nhiên đưa ra kết luận: “Có ba tình huống: Thứ nhất, anh chị là đồng phạm; thứ hai, một trong hai người phạm tội, người còn lại bảo vệ; thứ ba, là người còn lại trong nhà.”

Mặt Thôi Phi nhợt nhạt hơn, chị ta có nói bất cứ thông tin quan trọng nào đâu, tại sao lại bị phân tích không sót một kẽ hở: “Việc này...”

Nét mặt của chị ta không thoát khỏi mắt Ngôn Cách, anh nhanh chóng đưa ra kết luận, giọng điệu chắc chắn: “Tôi nói đúng rồi.”

Sự sắc bén dưới lớp vỏ bình thản khiến Thôi Phi trở tay không kịp.

Ngôn Cách: “Lúc ấy mẹ chị ở đâu?”

Thôi Phi nhắm mắt lại, biết được khả năng của anh nên không chịu trả lời: “Tôi không phải tội phạm của cô cậu, cô cậu hỏi thêm gì tôi cũng không trả lời nữa.”

Chân Ý lên tiếng: “Đương nhiên chị có thể không trả lời. Nhưng nếu chị bị giam ở Cục Cảnh sát suốt bốn mươi tám tiếng áp lực cao, chị còn mạnh miệng được như thế nữa không?”

Cô tiến tới gần chị ta thêm một bước, nụ cười mang vẻ quyết liệt: “Tôi và chị tới Cục Cảnh sát, cả hai cùng đi. So xem ai sẽ mở miệng trước nhé, có được không?”

“Cô...” Thôi Phi kinh ngạc.

Ngôn Cách thong thả nói: “Chị Thôi, Chân Ý bị chị lừa giúp chị xử lý Ngải Tiểu Anh trong trạng thái không tỉnh táo, nếu ông nội phát bệnh, ông hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm hình sự, không tồn tại đồng phạm, mà cô ấy tự thú sẽ được xử nhẹ. Nhưng chị thì khác, ngoài phá hoại chứng cứ, nhẹ nhất chị mang tội bao che giúp đỡ tội phạm, nặng nhất là, chắc hẳn tôi không cần nói nữa.”

Thôi Phi quả thực bị hai người họ ép điên mất, một người phân tích nhẹ nhàng vô hại, một người bất chấp đe dọa, chị ta sắp không kiên trì được nữa rồi. Nói dối cũng vô dụng, bèn cúi đầu: “Đừng nói nữa, tôi nói cho cô cậu biết, là Tề Diệu làm.”

Tề Diệu?

Ngôn Cách im lặng, nhìn về phía Chân Ý, tỏ ý phân sau giao cho cô. Rõ ràng Chân Ý không tin: “Tại sao cô ta lại giết Ngải Tiểu Anh?”

“Chị làm sao biết được?” Thôi Phi nghiêng răng nghiêng lợi. “Tề Diệu không có gia giáo, tính tình nóng nảy lại nát rượu, Ngải Tiểu Anh cũng là đứa trẻ xác láo ăn nói ngoa ngoắt không buông tha cho người khác, ai biết hai đứa chúng nó xảy ra chuyện gì chứ?”

“Cô ta giết người, chị nhúng tay vào làm gì?”

“Chị...” Thôi Phi liếc nhìn bút ghi âm trong tay Ngôn Cách, Ngôn Cách tắt đi, chị ta mới khẽ nói: “Chị và Ngải Trình vẫn còn duy trì quan hệ.”

“Cho nên?”

“Tiệc mừng thọ hôm ấy, chị và anh ta ở trong phòng vệ sinh. Tề Diệu nhìn thấy, uy hiếp chị bằng chuyện này, nếu chị không giúp nó, nó sẽ nói cho bố nó biết.”

“Hôm mừng thọ chị và Ngải Trình...”

“Chân Ý, cô không biết đâu, ở phương diện này Hành Viễn không thể thỏa mãn chị...”

“Đủ rồi, đừng đề cập tới lòng tham không đáy của chị nữa.” Chân Ý ngắt lời.

Ngôn Cách im lặng hồi lâu, hỏi: “Tại sao anh Thích Hành Viễn lại giúp chị?”

“Phải. Nếu là Tề Diệu, chắc chắn anh ấy sẽ mặc kệ nó; nhưng tôi... tôi lừa anh ấy, nói rằng tôi giết, anh ấy không còn cách nào khác.”

“...” Chân Ý lặng thinh.

Ngôn Cách hờ hững hỏi: “Chị giải thích với anh nhà thế nào về nguyên nhân giết người?”

Câu hỏi của người này đúng là đuối cùng giết tận, câu nào cũng máu chột! Da đầu Thôi Phi nổi tung: “Giải thích thế nào chứ? Còn không phải thêu dệt vớ

vẫn ư. Một khóc hai làm loạn để khiến anh ấy tin tưởng do tôi làm.” Chị ta ngậm miệng, không chịu nói thêm.

Ngôn Cách lẳng lẳng nhìn chị ta, cũng không hỏi nữa.

Chân Ý: “Sau đó, hai người cùng lên kế hoạch phi tang thi thể ư?”

“Đúng.”

“Bởi vì không yên lòng về tôi, nên trước khi tôi tới anh chị đã di dời hiện trường, đưa Tiểu Anh tới phòng khách, dùng màu vẽ pha màu máu, rồi gọi tôi đến phải không?”

“Chị không biết phải làm sao. Dù là giấu xác hay là đổi mặt với câu hỏi của cảnh sát, chị đều không thể giải quyết vẹn toàn, chỉ có thể tìm cô thôi.”

“Khôn kiếp!” Chân Ý tiến lên một bước, suýt nữa không dằn nổi mà tát chị ta. “Vì thế chị muốn kéo tôi xuống nước, khiến tôi sống không bằng chết sao?”

“Xin lỗi, chỉ có lợi dụng ông mới có thể kéo cô vào. Coi như cô giúp chị, cầu xin cô đấy.”

Chân Ý nhìn thấu, sắc mặt thêm buốt giá: “Không đúng, không chỉ như vậy. Thôi Phi, chị hãm hại ông nội, không chỉ để tôi giúp chị, mà còn muốn đổ tội.” Cô bình tĩnh cực kỳ: “Nêu vụ phi tang thi thể xảy ra vấn đề, cảnh sát lần theo manh mối tìm đến, nếu cuối cùng có một ngày không giấu giếm nổi nữa, ông nội sẽ trở thành kẻ chịu tội thay chị. Đây mới là bảo hiểm kép của chị. Thôi Phi, trước khi gọi điện cho tôi chị đã di dời thi thể, lập kế hoạch bước đầu cho việc thoát tội. Thậm chí không tin tưởng tôi, không để tôi biết hiện trường đầu tiên ở đâu. Chị đúng là kín kẽ quá mà.”

“Chị xin lỗi, chị không có lựa chọn nào khác. Nếu để Hành Viễn biết chị đi quá giới hạn, chị sẽ mất hết mọi thứ. Chân Ý, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Một giờ trước cảnh sát đã phát hiện ra thi thể cô bé ở núi Nam Trung rồi.” Thôi Phi túm lấy Chân Ý. “Cần thời gian để xác định danh tính, nhưng chắc hẳn là Ngải Tiểu Anh. Cảnh sát tới điều tra thì phải làm sao bây giờ? Chúng ta nên chuẩn bị từ trước.”

“Chúng ta?” Chân Ý như nghe chuyện cười. “Ai là chúng ta với chị?”

“Ngộ nhớ cảnh sát đào bới được bí mật, dính líu tới ông, cô cũng mặc kệ ư?”

“Không dính líu tới ông đâu. Nếu chị dám, tôi sẽ vạch trần chuyện chị ngoại tình với Ngải Trình, chuyện Thích Hành Viễn và chị giết Ngải Tiểu Anh còn đáng tin hơn ông nội giết con bé đấy.”

“Cô uy hiếp tôi?” Thôi Phi không thể tin.

“Đúng. Tôi đang uy hiếp chị đấy.” Mặt Chân Ý lạnh tanh. “Thôi Phi, chị nghe rõ cho tôi. Nếu chị dám lôi kéo ông nội vào vụ này, dù chỉ gây ra xiu xiu tổn hại cho danh dự của ông, tôi thề tôi sẽ phá hủy cuộc sống hạnh phúc từ trước đến giờ của chị!”

Thôi Phi ghen hống nhìn trân trân, sau mười mấy giây kinh hoàng vẫn không chịu buông tay: “Chân Ý, cô muốn thoát thân ư? Cô đã tham gia phi tang thi thể rồi!”

“Tôi không tham gia!” Trong lòng Chân Ý không dám chắc, nhưng ngoài mặt lại như đinh đóng cột. “Chứng cứ đâu? Tôi giúp chị di dời thi thể, hay giúp chị gột rửa thi thể, dọn dẹp hiện trường? Khuyên chị đừng tùy tiện vu oan một luật sư.”

Thôi Phi tức giận: “Nhưng cô bày cách cho chị!”

Chân Ý sững sốt, ký ức rất mơ hồ, rốt cuộc cô đã dạy cho họ bao nhiêu?

Thôi Phi thấy Chân Ý lạnh lùng không lên tiếng, ngược lại cảm thấy luống cuống. Chân Ý chỉ họ cách xử lý, nhưng từ đầu tới cuối cũng không đích thân tham gia: “Tiểu Ý, cô đừng thế mà, chị buộc phải làm vậy thôi. Chị cũng không muốn, cô biết cuộc sống của chị vất vả đến mức nào...”

Chân Ý thờ ơ ngắt lời: “Thôi Phi, mỗi người đều có nỗi khổ tâm riêng, mỗi người đều sống rất vất vả, nhưng không phải ai cũng làm chuyện không bằng chó lợn. Vụ Tề Diệu tôi không quan tâm, nhưng chuyện phi tang thi thể này tôi cho chị suy nghĩ hai ngày, nếu chị không đi tự thú cùng tôi, tôi sẽ đi một mình, nhân tiện tố cáo chị luôn.”

“Cô!” Thôi Phi kinh ngạc, còn định giải thích nhưng điện thoại đã đổ chuông.

Chân Ý không đợi chị ta, quay người nhìn Ngôn Cách: “Chúng ta đi thôi.”

Ngôn Cách xuống tầng cùng cô, khẽ hỏi: “Đã quyết định rồi à?”

Chân Ý cúi gầm đầu, có phần ủ rũ: “Mặc dù nhớ không rõ, nhưng hình như em đã tham gia vụ việc. Dù sao cũng phải chịu trách nhiệm.”

Ngôn Cách “ừ”, tiếp lời: “Nhà họ Thích sẽ mời luật sư, cố chấp không thừa nhận, đẩy toàn bộ lên đầu em. Hơn nữa bây giờ chứng cứ mai một hết rồi.”

“...” Mặt Chân Ý nhăn nhó. “Ngôn Cách, anh đừng đả kích em có được không?”

“Tôi chỉ trần thuật việc có khả năng xảy ra cao nhất.” Anh rất vô tội, đưa bút ghi âm cho cô. “À, giao cái này cho cảnh sát, ít nhất để ông nội em phải sạch quan hệ với chuyện này; xác định Thôi Phi và Thích Hành Viễn là nghi phạm; đồng thời chứng minh họ hãm hại ông nội ngay từ đầu, dùng chuyện này uy hiếp em.”

Hình như anh không mấy quan tâm đến vụ án, chỉ quan tâm đến... chỉ muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất cho cô. Và anh đã làm được.

“Cảm ơn anh.” Chân Ý nhận lấy chiếc bút ghi âm màu trắng, còn có thể cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh còn sót lại trên đó.

“Ngôn Cách?”

“Hả?”

“Anh có tin tưởng những gì Thôi Phi nói không?”

“Không tin.”

“Không tin ở điểm nào?”

“Chị ta nói Ngải Tiểu Anh là đứa trẻ xác láo ăn nói ngoa ngoắt không buông tha cho người khác, lời này cứ như chị ta từng đối chọi trực tiếp với Ngải Tiểu Anh.”

Chân Ý cau mày: “Lẽ nào người nhìn thấy Thôi Phi và Ngải Trinh vụng trộm không phải là Tề Diệu, mà là Ngải Tiểu Anh?”

“Tôi hỏi chị ta, chị ta đã bắt đầu mâu thuẫn; mà em hỏi, chị ta cũng trợn lời nói dối và sự thật lại với nhau, quấy nhiễu phán đoán.”

Chân Ý than thở: “Đây không phải Cục Cảnh sát. Chị ta không hợp tác, chúng ta cũng không thể hỏi kỹ. Thực ra cho dù có cả nhân chứng lẫn vật chứng, cũng thường xuất hiện tình huống nhiều người phù hợp.”

Còn đang nói, Thôi Phi ở phía sau hốt hoảng cực kỳ: “Hồng Đậu làm sao cơ?... Đang yên đang lành sao ngã cầu thang được?... Thích Hành Viễn, tôi đã nói với anh từ lâu rồi...”

Chị ta nuốt mấy lời còn lại, cúp máy, đuổi theo Chân Ý và Ngôn Cách, vội nói: “Hai đứa có đi xe không, có thể đưa chị đến bệnh viện không?”

Bầu không khí ở hành lang bệnh viện vô cùng... sống động. Thích Hành Viễn và Thôi Phi ở trong phòng chẩn đoán, Thích Cần Cần, Thích Miển và Tề Diệu ở bên ngoài. Ba người này chỉ có cô chị cả Thích Cần Cần là bình thường, Thích Miển và Tề Diệu đều là sâu mọt. Mới một ngày không gặp, tay trái Thích Miển quấn băng, Tề Diệu thì đổi sang mái tóc ngắn ngắn xấu xí cực kỳ, hai người đầu võ mồm vô cùng oanh liệt.

Chân Ý nghe đại khái được một chút, hai kẻ vẫn luôn bất hòa gặp nhau ở phòng gym, cãi vã vì máy tập chạy bộ chuyên dụng. Thích Miển nói muốn lấy tay đập chết Tề Diệu, hai người cãi cọ âm ỉ. Về sau Tề Diệu đi tập xà đơn, mái tóc xoắn vào thiết bị bên cạnh, phòng gym trống không, không có khách, ngay cả nhân viên cũng mất tăm. Tề Diệu đau khổ giữ nguyên tư thế vắt vẻo trên xà đơn, Thích Miển dọa Tề Diệu, nói sẽ mở thiết bị bên cạnh, treo cổ cô ta chết luôn. Đương nhiên Tề Diệu van xin anh ta, kết quả, Thích Miển lại tìm cái kéo cắt trụi tóc Tề Diệu. Xấu xí vô cùng... Tề Diệu giận đến nổi điên, cầm thiết bị trong phòng gym đập gãy tay trái của Thích Miển.

Chân Ý không còn gì để nói, hai con người này đã hai mươi rồi mà ấu trĩ quá đi mất! Đến bây giờ vẫn còn cãi cọ.

Thích Miển: “Mày ác lắm, biết bỏ chuẩn bị rút khỏi thương trường nhưng không chừa lại phần cho mày nên lên cơn hả? Tề Diệu, nói cho mẹ mày biết, có

cả đám đàn bà chủ động tới cửa muốn vác bụng bầu lừa tiền như mụ ta. Khẩu hiệu của quốc gia đã nói rồi, tri thức thay đổi vận mệnh, không phải chữa để thay đổi vận mệnh nhé. Mà nhìn đi, mà đã sống hơn hai mươi năm rồi, đúng là lỗ vốn.”

Tề Diệu giận đến mức muốn nôn ra máu: “Mày còn muốn tao đánh gãy chân mày à?”

“Vậy tao sẽ tìm người bán mày cho hộp đêm Thiên Thượng Nhân Gian. Mày “ngộ thương” tay tao, bố không nói gì. Nhưng đừng u mê như thế, lên con cũng đừng nhắm vào trẻ con. Không giống năm đó đâu. Mày hại tao hại chị tao, bố không có phản ứng; nếu đụng vào Hồng Đậu, bố sẽ chĩnh mày tới chết.”

Chân Ý liếc nhìn Thích Cần Cần, cô ta làm như không nghe thấy gì. Trong ấn tượng, con gái cả của Thích Hành Viễn luôn bình tĩnh chín chắn. Năm đó, Thích Cần Cần và em ruột cùng bị bố tống sang nước ngoài. Thích Miển chỉ mãi ăn chơi; cô ta lại dựa vào khả năng của mình làm việc tại nhiều doanh nghiệp nổi tiếng, cuối cùng trở về làm quản lý cấp cao của nhà họ Thích.

Tề Diệu cười lạnh: “Không phải tao đẩy, tao không đụng vào Hồng Đậu, do tự nó bước không vững thôi. Và lại, bố thiên vị Hồng Đậu như vậy, mày với chị không ghen tị à?”

“Ghen gì với trẻ con? Tiền bố cho tao với chị đủ hưởng thụ cả đời rồi. Đâu giống mày, của hồi môn cũng không có, còn phải theo đuôi ả hồ ly Thôi Phi gọi bằng mẹ. Nịnh nọt cũng vô dụng thôi, nhà họ Thích không chấp nhận con ngoài giá thú. Mày chỉ là con cờ do ả hầu rượu sinh ra để lừa tiền thôi.”

Chân Ý hơi nhướn mày. Tề Diệu đỏ mặt tía tai.

Thấy Tề Diệu sắp bùng nổ, Thích Cần Cần bình thản lên tiếng: “A Miển, tranh cãi gì với con gái chứ? Không có phong độ.”

Thích Miển nghe lời chị, lập tức kiềm chế. Nhưng rõ ràng là từ “con gái” Thích Cần Cần nói rất vi diệu, từ trong cốt tủy, cô ta vốn coi Tề Diệu là người xa lạ.

Chân Ý thờ ơ ngồi một bên. Những năm tới thành phố K, cô rất ít giao thiệp với nhà họ Thích, nhà giàu nhiều thị phi, giữ khoảng cách thì tốt hơn. Khoảng thời gian này thân thiết với họ hơn một chút, quả nhiên mấy chuyện củ chuối cứ kéo đến liên tiếp.

Một giọng nói dịu dàng vang lên, là tiếng dặn dò của bác sĩ: “Ông bà Thích cứ yên tâm, Hồng Đậu chỉ bị thương ngoài da, xoa thuốc sẽ khỏi thôi.” Giọng nói này, là An Dao à?

Tề Diệu vừa thấy Hồng Đậu liền nghênh đón: “Hồng Đậu ngoan, em còn đau không?”

Hồng Đậu rất sợ cô ta, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẩn nhẩn lại, vùi vào lòng bố. Hồng Đậu không còn nhỏ nữa nhưng vẫn được bố bế.

Tề Diệu không vui cau mày: “Hồng Đậu, sao em lại sợ chị? Chị...”

“Đừng nói nữa!” Thích Hành Viễn ngắt lời: “Sau này mày tới thành phố K thì ở khách sạn đi, đừng về nhà tao nữa.”

Mặt Tề Diệu co giật, cổ nén nhịn. Ông ta bế Hồng Đậu rời đi, Thôi Phi theo sau, quay lại liếc nhìn ba đứa “con”, vậy mà hết sức dịu dàng: “Tề Diệu, mẹ sẽ khuyển bố con, bao giờ bố hết giận rồi, mẹ sẽ gọi cho con.”

Tề Diệu biện minh: “Mẹ nhỏ, con hoàn toàn không...” Thích Cần Cần kéo tay cô ta, ý bảo cô ta ngậm miệng lại.

An Dao chào hỏi người nhà họ Thích xong, quay đầu thấy Chân Ý và Ngôn Cách ở bên cạnh thì hơi sững sờ, khẽ mỉm cười: “Đã muộn thế này rồi, sao anh lại ở đây?”

Chân Ý thấy cô ấy chỉ nhìn Ngôn Cách, không phải hỏi mình, bèn không lên tiếng. Nhưng, một giây lại một giây, hành lang yên lặng như tờ, Ngôn Cách không quan tâm. Chân Ý thấy bất thường, ngờ vực quay đầu lại, anh vẫn lặng yên cứ như không nghe thấy câu hỏi của An Dao.

Dưới cái nhìn chăm chú của Chân Ý, An Dao hơi lúng túng, khẽ gọi: “Ngôn Cách?”

Lần này thì anh quay lại: “Có việc gì à?”

An Dao xoay người định vào phòng khám chữa bệnh: “Anh có thể vào đây một lát không?”

Trái tim Chân Ý hơi khựng lại, hụt hẫng, xấu hổ.

Anh chỉ coi cô là người yêu cầu tư vấn, cần sự giúp đỡ; nhưng cô lại bất giác trầm mê. Cùng anh trở về hiện trường điều tra, ăn ý khăng khít như vậy, bình lặng mãi nguyện đến thế. Bây giờ còn không chịu thoát khỏi, nhất định cô mất trí rồi.

Nói lời điên khùng muốn chiếm anh làm của riêng gì chứ, anh vốn dĩ đâu phải của cô.